

บทที่ 5

การอภิปรายผลและพิสูจน์สมมติฐาน

การเสนอผลการวิจัยข้อมูลการศึกษาเรื่อง การกระทำผิดของลูกจ้างชาวพม่าเกี่ยวกับชีวิต และร่างกายของนายจ้าง โดยได้แบ่งการเสนอผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด โดยสองส่วนนี้จะให้ข้อมูลเชิงร้อยละในการสรุปผลการวิจัย และส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน ใช้หลักการวิเคราะห์เชิงพรรณนา

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนนี้เป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษาโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จากการศึกษา พบว่าข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 คน สามารถสรุปออกมาในรูปแบบของตารางได้ดังนี้

1.1 เพศของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน / คน	ร้อยละ
หญิง	2	20.00
ชาย	8	80.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ โดยแบ่งออกเป็น เพศหญิง มีจำนวน 2 ราย และเพศชาย มีจำนวน 8 ราย คิดเป็นอัตราส่วน 2:8

1.2 อายุขณะกระทำผิด

ตารางที่ 5 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุขณะกระทำผิด

อายุขณะกระทำผิด / ปี	จำนวน / คน	ร้อยละ
18	2	20.00
19	1	10.00
20	1	10.00
22	1	10.00
24	1	10.00
25	1	10.00
26	1	10.00
30	2	20.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับอายุ โดยแบ่งออกเป็น อายุ 18 ปี มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 อายุ 19 ปี มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 อายุ 20 ปี มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 อายุ 22 ปี มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 อายุ 24 ปี มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 อายุ 25 ปี มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 อายุ 26 ปี มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 และอายุ 30 ปี มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างมีอายุขณะกระทำผิดสูงสุด 30 ปี และอายุขณะกระทำผิดต่ำสุด 18 ปี

1.3 สถานภาพแรงงาน

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละสถานภาพแรงงานของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพแรงงาน	จำนวน / คน	ร้อยละ
ถูกกฎหมาย	2	20.00
ผิดกฎหมาย	8	80.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละสถานภาพแรงงานของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็นแรงงานถูกกฎหมาย มี 2 ราย และผิดกฎหมาย มี 8 ราย คิดเป็นอัตราส่วน 2:8 จาก ตาราง แสดงให้เห็นว่าจำนวนลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความผิด เข้าเมืองแบบผิดกฎหมายสูงสุด รองลงมา คือเข้าแบบถูกกฎหมาย

1.4 สถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละสถานภาพสมรสของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพ	จำนวน / คน	ร้อยละ
โสด	5	50.00
สมรส	4	40.00
หย่าร้าง	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็น โสด มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 สมรสมีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 และหย่าร้าง มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ซึ่งจากตารางแสดงให้เห็นว่าลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความผิด มีสถานภาพโสดสูงสุด รองลงมาคือสมรส

1.5 ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนและร้อยละระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน / คน	ร้อยละ
ไม่ได้เรียน	3	30.00
ชั้น 1	1	10.00
ชั้น 4	2	20.00
ชั้น 6	3	30.00
ชั้น 9	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น ไม่ได้เรียนหนังสือ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 เรียน ชั้น ป.1 มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เรียนชั้น ป.4 มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 เรียนชั้น ป.6 มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 และเรียนชั้น ป.9 มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ซึ่งจากตารางแสดงให้เห็นว่าลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความผิดส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 และเรียนระดับ ป.6 มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมาคือ เรียนระดับ ป.4 มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00

1.6 ระดับความรู้ความเข้าใจในภาษาไทย

ตารางที่ 9 แสดงระดับความรู้ความเข้าใจในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง

ชื่อ	การฟัง			การพูด			การเขียน			การอ่าน		
	ไม่ได้	ดี	ดีมาก	ไม่ได้	ดี	ดีมาก	ไม่ได้	ดี	ดีมาก	ไม่ได้	ดี	ดีมาก
1. วิน			*			*		*			*	
2. สุ			*		*						*	
3. นิว			*			*			*		*	
4. เหลา			*			*		*		*		
5. ตู๋		*			*		*			*		
6. ชู			*			*		*				*
7. ฝน			*			*	*			*		
8. อาม่อง			*			*		*			*	
9. อาหน่ง		*			*				*		*	
10. สมชาย			*			*				*		

1.7 กลุ่มชาติพันธุ์ของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มชาติพันธุ์ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มชาติพันธุ์	จำนวน / คน	ร้อยละ
พม่า	3	30.00
ไทยใหญ่	1	10.00
อะโป	1	10.00
กะเหรี่ยง	4	40.00
อินเดีย	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละกลุ่มชาติพันธุ์ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็นพม่า มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 ไทยใหญ่ มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 อะโป มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 กะเหรี่ยง มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 และอินเดีย มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 จากตารางแสดงให้เห็นว่าลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความคิดมีเชื้อชาติกะเหรี่ยงสูงสุด มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ เชื้อชาติพม่า มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00

1.8 อาชีพในประเทศไทยก่อนการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและร้อยละอาชีพในประเทศไทยก่อนการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน / คน	ร้อยละ
ทำสวน	2	20.00
ก่อสร้าง	2	20.00
ช่างไม้	1	10.00
แม่บ้าน	1	10.00
รับจ้างขนไก่+เนื้อ,ขายไก่เนื้อ	1	10.00
เลี้ยงไก่	1	10.00
รับส่งแรงงานต่างด้าว	1	10.00
ส่งและขายเหล้า	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละของอาชีพในประเทศไทยก่อนการกระ
 ผลิตของกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งออกเป็น ทำสวน มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 ช่างก่อสร้าง
 มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 ช่างไม้ มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 แม่บ้าน มีจำนวน
 1 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 รับจ้างขนเนื้อและขายเนื้อ มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เลี้ยงไก่
 มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 รับส่งแรงงานต่างด้าว มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00
 และส่งและขายเหล่า มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 จากตารางแสดงให้เห็นว่าลูกจ้างชาว
 พม่าที่กระทำคามผิดส่วนใหญ่ มีอาชีพทำสวน มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 และก่อสร้าง
 มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00

1.9 ตารางสรุปข้อมูลส่วนบุคคล

ตารางที่ 12 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อ
 นายจ้าง

ชื่อ	เพศ	อายุ ขณะ กระทำ ผิด	สถาน ภาพ สมรส	สถาน ภาพ แรงงาน	ระดับ การ ศึกษา	ความรู้ด้านภาษาไทย				ชาติ พันธุ์	อาชีพก่อน กระทำคาม ผิดใน ประเทศไทย
						การ ฟัง	การพูด	การ เขียน	การ อ่าน		
1. วิน	ช	18	โสด	ถูกกม.	ชั้น 4	ดี มาก	ดีมาก	ไม่ได้	ดี	ไทย ใหญ่	ทำสวน
2. ตุ	ช	30	สมรส	ผิดกม.	ไม่ได้ เรียน	ดี มาก	ดี	ดี	ดี	พม่า	ช่างทำโต๊ะ สนักเกอร์
3. นิว	ช	22	โสด	ผิดกม.	ชั้น 9	ดี มาก	ดีมาก	ดีมาก	ดี	อินเดีย	ขายไก่ ขาย เนื้อ
4. เหลา	ช	20	โสด	ผิดกม.	ชั้น 6	ดี มาก	ดีมาก	ดี	ดี	อะโป	ทำสวน
5. ตู่	ช	19	โสด	ผิดกม.	ชั้น 4	ดี	ดี	ไม่ได้	ไม่ได้	พม่า	ก่อสร้าง
6. ชู	ญ	24	สมรส	ผิดกม.	ชั้น 6	ดี มาก	ดีมาก	ดี	ดีมาก	พม่า	ก่อสร้าง
7. ผน	ญ	30	หย่าร้าง	ผิดกม.	ชั้น 6	ดี มาก	ดีมาก	ไม่ได้	ไม่ได้	กะ เหรียง	แม่บ้าน
8. อาม่อง	ช	26	โสด	ผิดกม.	ชั้น 1	ดี มาก	ดีมาก	ดี	ดี	กะ เหรียง	เลี้ยงไก่
9. อาหน่ง	ช	25	สมรส	ถูกกม.	ไม่ได้ เรียน	ดี	ดี	ดีมาก	ดี	กะ เหรียง	รับส่งแรง งานต่างด้าว
10. สมชาย	ช	18	สมรส	ผิดกม.	ไม่ได้ เรียน	ดี มาก	ดีมาก	ไม่ได้	ไม่ได้	กะ เหรียง	ส่งเหล่า

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการกระทำผิด

ข้อมูลในส่วนนี้นำเสนอในพฤติกรรมกรรมการนายจ้างของลูกจ้างชาวพม่าที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานั้น ซึ่งข้อมูลได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกลุ่มตัวอย่าง 10 ราย โดยได้แบ่งการศึกษาออกเป็นดังนี้ ช่วงเวลากระทำผิด สถานที่กระทำผิด วิธีการและอาวุธที่ใช้ประกอบการกระทำผิด มุมเหตุสนใจในการฆ่า ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดลง ความเกรงกลัวต่อกฎหมาย และจิตสำนึกในพฤติกรรมที่ได้กระทำผิดต่อนายจ้าง สามารถสรุปออกมาในรูปแบบของตารางได้ ดังต่อไปนี้

2.1 ช่วงเวลากระทำผิด

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและร้อยละของช่วงเวลากระทำผิดที่ลูกจ้างชาวพม่าทำนายจ้าง

ช่วงเวลา	จำนวน	ร้อยละ
09.00 น.-12.00 น.	3	30.00
12.01 น.-16.00 น.	2	20.00
16.01 น.-20.00 น.	2	20.00
20.01 น.-24.00 น.	3	30.00
รวม	10	100.00

จากการศึกษาพบว่าช่วงเวลาที่ลูกจ้างชาวพม่าเลือกกระทำผิดต่อนายจ้างมากที่สุด จะเป็นช่วง 09.00-12.00 น. มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 และช่วงเวลา 20.01-24.00 น. มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30 จากการสัมภาษณ์สาเหตุที่ช่วงเวลา 09.00-12.00 น. เป็นช่วงที่มีการกระทำผิดมากเนื่องจากเป็นช่วงพักกลางวันสามารถเข้าไปพบนายจ้างได้สะดวก โดยเฉพาะนายจ้างที่ทำสวน เพราะในช่วงเวลานี้นายจ้างจะออกมาตรวจงานและมีคนเข้ามาในสวนน้อย ส่วนช่วงเวลา 20.01-24.00 น. เป็นช่วงเวลาหลังเลิกงาน มักจะตั้งวงกินเหล้ากันทำให้เกิดอาการมึนเมาจึงเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดได้ง่าย อีกทั้งช่วงเวลานี้นายจ้างจะอยู่คนเดียว ปลอดภัยจากคนรอบข้าง ในช่วงเวลาต่างๆ ผู้กระทำผิดไม่ได้เลือกช่วงที่จะกระทำ แต่มีโอกาสมักกระทำในช่วงเวลานั้นพอดี

2.2 สถานที่กระทำผิด

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและร้อยละของสถานที่เกิดเหตุที่ลูกจ้างชาวพม่าผ่านายจ้าง

สถานที่	จำนวน	ร้อยละ
บ้านของนายจ้าง	6	60.00
บ้านพักคนงาน	1	10.00
สวน	1	10.00
พื้นที่ก่อสร้าง	1	10.00
โรงงาน	1	10.00
รวม	10	100.00

จากการศึกษาพบว่าสถานที่ที่ลูกจ้างชาวพม่าผ่านายจ้างมากที่สุด คือ บ้านของนายจ้าง มีจำนวน 6 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.00 ซึ่งจากการสัมภาษณ์เหตุที่บ้านของนายจ้างมักเป็นสถานที่ในการกระทำผิด เนื่องจากบ้านของนายจ้างกับที่ทำงานอยู่ในพื้นที่เดียวกัน และอยู่ใกล้กับบ้านพักคนงาน จึงเป็นช่องโอกาสที่ลูกจ้างสามารถเข้าไปพบนายจ้างได้ง่าย และเนื่องจากคิดว่าคงไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตน จึงไม่ระมัดระวังเรื่องการปิดและล็อกประตูในขณะที่อยู่ในบ้าน ทำให้บุคคลอื่นสามารถเข้ามาในบ้านได้อย่างง่ายดาย

2.3 วิธีการและอาวุธที่ใช้ประกอบการกระทำผิด

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของวิธีการและประเภทอาวุธที่ลูกจ้างชาวพม่าใช้ประกอบการผ่านายจ้าง

ประเภทอาวุธ	จำนวน	ร้อยละ
มีดพร้า	1	10.00
มีดสั้น	2	20.00
มีด้ามใหญ่	1	10.00
เหล็ก	1	10.00
ไม้หน้าสาม	3	30.00
เชือกยางยืด	1	10.00
ปืน	1	10.00
รวม	10	100.00

จากการศึกษาพบว่าอาหารที่ลูกจ้างชาวพม่าใช้ประกอบการกระทำผิดมากที่สุดคือ ไม้หน้ำสาม มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมา คือ มิคสั้น มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 จากการสัมภาษณ์สาเหตุที่ไม้หน้ำสามเป็นอาหารที่ลูกจ้างชาวพม่าใช้ฆ่านายจ้างมากที่สุด เพราะเป็นอาหารที่หาได้ง่ายในบริเวณที่เกิดเหตุ เมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นลูกจ้างชาวพม่าได้ใช้ไม้หน้ำตีและทุบไปที่ท้ายทอยของนายจ้างจนถึงแก่ความตาย ส่วนมิคสั้นเป็นอาหารที่สามารถพกพาได้ง่ายและสามารถหาได้จากห้องครัวในบ้านของนายจ้างเอง โดยลูกจ้างชาวพม่าจะใช้มิคสั้นแทงไปที่ลำตัว บางครั้งก็ใช้ในการปาดคอของนายจ้างจนถึงแก่ความตาย นอกจากอาหารสองอย่างนี้แล้ว อาหารที่มักจะนำมาใช้ประกอบการกระทำผิด ได้แก่ 1. มิคพริ้ว มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เป็นอาหารที่ใช้ในการทำงานไม่ได้มีการเตรียมไว้ โดยลูกจ้างชาวพม่าใช้มิคพริ้วที่กำลังตากแห้งในสวนฟันไปที่คอของนายจ้าง 2. มิคด้ามใหญ่ มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เป็นอาหารที่ลูกจ้างชาวพม่าได้เตรียมไว้ โดยใช้มิคด้ามใหญ่สับไปที่คอของนายจ้าง จนคอเกือบขาดและถึงแก่ความตายทันที 3. เหล็ก มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เป็นอาหารที่หาได้บริเวณที่ทำงาน ลูกจ้างชาวพม่าใช้เหล็กที่คว่ำได้ตีไปที่ท้ายทอยของนายจ้าง 4. เชือกยางยืด มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ลูกจ้างชาวพม่าให้เชือกยางยืดรัดไปที่คอของนายจ้าง จนกระทั่งนายจ้างหายใจไม่ออกและถึงแก่ความตาย 5. ปืน มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เป็นอาหารที่ได้เตรียมไว้ ลูกจ้างชาวพม่าใช้ปืนยิงไปที่ลำตัว และขาของนายจ้าง

2.4 มูลเหตุจูงใจในการฆ่า

ตารางที่ 16 แสดงจำนวนและร้อยละ ของมูลเหตุจูงใจที่ลูกจ้างพม่าฆ่านายจ้าง จำแนกตามแรงผลักดัน

มูลเหตุจูงใจ	จำนวน	ร้อยละ
คับแค้นใจที่ไม่ได้รับค่าจ้าง	4	40.00
บันดาลโทสะ	3	30.00
ป้องกันตัว	1	10.00
กลัวไปแจ้งความตำรวจ	2	20.00
รวม	10	100.00

จากการศึกษาพบว่า มูลเหตุจูงใจที่ทำให้ลูกจ้างพม่าฆ่านายจ้าง เกิดจากความคับแค้นใจที่ไม่ได้รับค่าจ้างมากที่สุด มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 เนื่องจากนายจ้างมักเบี้ยวค่าจ้างเมื่อลูกจ้างเข้าไปขอเบิกเงิน นายจ้างไม่ให้และยังพูดจาไม่ดีใส่ จนเกิดเป็นความคับแค้นใจเมื่อมีสิ่ง

กระตุ้นเพียงชนิดเดียว จึงเป็นแรงผลักดันให้กระทำผิดได้ รองลงมาคือ บันดาลโทษะ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 จากการสัมภาษณ์สาเหตุที่เกิดบันดาลโทษะ เพราะคำพูดมีแต่ดูด่าว่ากล่าว กอปรกับไม่ได้รับค่าจ้าง เมื่อถูกนายจ้างบ่นและด่าจึงเกิดบันดาลโทษะขึ้น นอกจากนี้มูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด ได้แก่ กลัวไปแจ้งตำรวจ มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 สาเหตุเกิดจากลูกจ้างพม่าได้เข้าปล้นทรัพย์สินนายจ้าง กลัวว่านายจ้างเห็นตนแล้วจะไปแจ้งตำรวจ จึงฆ่านายจ้างเพื่อปิดปาก และตนเองจะได้หลบหนี นอกจากนี้การป้องกันตัวเป็นมูลเหตุจูงใจให้กระทำผิด มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อลูกจ้าง ถูกนายจ้างทำร้ายร่างกายเมื่อเข้าไปทวงถามเรื่องเงินค่าจ้าง ดังนั้นเพื่อป้องกันตัวเองจึงได้เกิดการกระทำผิดขึ้น

2.5 ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดลง

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละของลูกจ้างชาวพม่าเกี่ยวกับความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดลง

ความรู้สึกแรกเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุด	จำนวน	ร้อยละ
ตกใจกลัวถูกจับ	4	40.00
เสียใจและรู้สึกผิด	5	50.00
คิดว่าเหยื่อคงไม่ตาย	1	10.00
รวม	10	100.00

จากการศึกษาพบว่าความรู้สึกแรกของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความผิดเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดลง มีความรู้สึกเสียใจและรู้สึกผิดมากที่สุด มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 จากการสัมภาษณ์ลูกจ้างชาวพม่าเหล่านี้มีความรู้สึกเสียใจและรู้สึกผิดกับการกระทำครั้งนี้ แต่ก็ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้จึงต้องเอาตัวรอดหลบหนีจากการถูกจับก่อน รองลงมาร้อยละ 40 เมื่อเหตุการณ์เกิดขึ้นจะรู้สึกตกใจและกลัวถูกจับได้จึงพยายามหลบหนี ซึ่งช่วงนั้นจะยังไม่คิดถึงผิดชอบชั่วดีแต่อย่างใด และลูกจ้างชาวพม่าที่คิดว่าเหยื่อคงไม่ตาย มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00

2.6 พฤติกรรมภายหลังเสร็จสิ้นเหตุการณ์

ตารางที่ 18 แสดงพฤติกรรมภายหลังเสร็จสิ้นเหตุการณ์กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายของ ลูกจ้างพม่าต่อนายจ้าง

พฤติกรรมภายหลังเสร็จสิ้นเหตุการณ์	จำนวน	ร้อยละ
หลบหนี	9	90.00
อยู่รอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม	1	10.00
รวม	10	100.00

จากการศึกษาพบว่าภายหลังเสร็จสิ้นเหตุการณ์ ร้อยละ 90.00 ต่างหลบหนีเพื่อให้อุดพ้นจากการจับกุมจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ บางรายคิดว่าตนไม่ได้ทำความผิด บางรายคิดว่าน่าจะหลบหนีได้ ซึ่งมีเพียงนายสุรายเดียวเท่านั้นที่อยู่รอจนกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจมาจับกุม ซึ่งนายสุกล่าว่า สาเหตุที่ไม่หนีเพราะรู้สึกตกใจกลัวกับสิ่งที่ตนเองกระทำลงไป หากหลบหนีไปก็เท่านั้นต้องถูกจับได้แน่ ถ้ามอตัวอาจไม่ถูกจับ เพราะเหตุเกิดจากอารมณ์ชั่ววูบ และคิดว่านายจ้างอาจจะสลับไปเท่านั้น คงไม่น่าจะเสียชีวิต อีกทั้งในบริเวณนั้นมีคนอยู่ในเหตุการณ์จำนวนมากจึงไม่สามารถหาทางหลบหนีได้

2.7 ความเกรงกลัวต่อกฎหมาย

ตารางที่ 19 แสดงจำนวนและร้อยละ ในความเกรงกลัวต่อกฎหมาย จำแนกตามความเกรงกลัวของลูกจ้างชาวพม่า

ความเกรงกลัวต่อกฎหมาย	จำนวน	ร้อยละ
เกรงกลัว	10	100.00
ไม่เกรงกลัว	0	0.00
รวม	10	100.00

จากการศึกษาพบว่าลูกจ้างชาวพม่าที่ม่านายจ้างร้อยละเปอร์เซ็นต์มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายมาก แต่เนื่องจากไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย จึงคิดว่าบทลงโทษของประเทศไทยคงไม่หนักมาก แต่เมื่อได้รับการลงโทษ จึงรู้ว่าบทลงโทษหนักมาก และไม่กล้าที่จะทำความผิดอีกแล้ว เพราะกลัวที่จะต้องมาใช้ชีวิตอยู่ที่เรือนจำอีกครั้ง

2.8 จิตสำนึกในพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดต่อนายจ้าง

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนและร้อยละจิตสำนึกของลูกจ้างชาวพม่าต่อการกระทำของตนภายหลังการผ่านนายจ้าง

จิตสำนึกในพฤติกรรมกรรมการผ่านนายจ้างที่ผ่านมา	จำนวน	ร้อยละ
รู้สึกผิดมากกับการกระทำ	5	50.00
เสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น	2	20.00
โกรธตนเองที่คบเพื่อนไม่ดี	3	30.00
รวม	10	100.00

จากการสัมภาษณ์ลูกจ้างชาวพม่าผ่านนายจ้าง พบว่าจิตสำนึกในพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดที่ผ่านมา ลูกจ้างชาวพม่าได้กลับมาทบทวนในสิ่งกระทำลงไป มีความรู้สึกผิดมากกับการกระทำสูงสุด มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา มีความรู้สึกโกรธตัวเองที่คบเพื่อนไม่ดี จนทำให้ต้องรับสภาพเช่นนี้ มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 และมีความรู้สึกเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเสียใจต่อนายจ้างและครอบครัวของนายจ้าง มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00

2.9 การทบทวนเหตุการณ์

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนและร้อยละ ของการทบทวนเหตุการณ์ หากลูกจ้างชาวพม่าใช้เวลากลับไปในเหตุการณ์อีกครั้ง จำแนกตามพฤติการณ์การกระทำผิด

หากลูกจ้างชาวพม่าใช้เวลากลับไปในเหตุการณ์อีกครั้ง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่กระทำได้ดังเช่นที่เคยทำ	9	90.00
ไม่แน่ใจ	1	10.00
กระทำเหมือนเช่นเคย	0	0.00
รวม	10	100.00

จากสัมภาษณ์ลูกจ้างชาวพม่าผ่านนายจ้าง หากย้อนเวลากลับไปในเหตุการณ์การกระทำผิด ร้อยละ 90 จะไม่กระทำได้ดังเช่นที่เคยทำ เนื่องจากกลัวกับบทลงโทษที่ได้รับ ขาดอิสรภาพ มีความผิดบาปติดตัวไป แต่ร้อยละ 10 กลับไม่แน่ใจว่าจะกระทำหรือไม่ เนื่องจากถ้าเหตุการณ์

เหมือนเดิมความกดดันเหมือนเดิมคนอาจจะต้องทำเช่นนั้นอีกก็ได้ แต่ถ้าเป็นปัจจุบันอาจจะใจเย็นขึ้นไม่ใจร้อนเหมือนเช่นที่ผ่านมา แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์ด้วย

ส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

การศึกษาวิจัยเรื่อง การกระทำผิดต่อชีวิตและร่างกายของลูกจ้างชาวพม่าต่อนายจ้าง ได้มีการตั้งสมมติฐานไว้ 4 ข้อ คือ 1. ปัจจัยส่วนบุคคลของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง 2. ปัจจัยสิ่งแวดล้อมของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง 3. ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิดของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง 4. พฤติกรรมของเหยื่ออาชญากรรม เป็นสาเหตุให้ลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

จากการศึกษาผู้วิจัยโดยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) กลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 ราย จากนั้นนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดนำเสนอเพื่อการทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้ง 4 ข้อ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 มีกรณีที่ต้องพิจารณา คือ เพศ อายุขณะกระทำผิด สถานภาพแรงงาน สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา และกลุ่มชาติพันธุ์ โดยพิจารณาจากกลุ่มตัวอย่าง 10 ราย มีรายละเอียดดังนี้

เพศ คือ สิ่งชี้วัดความแตกต่างระหว่างชายและหญิง ทั้งในรูปธรรมและนามธรรม ซึ่งมีความแตกต่างระหว่างอารมณ์ การแสดงออก จากการศึกษาวิจัยเรื่องการกระทำผิดของลูกจ้างพม่าเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เพศชาย มีพฤติกรรมการกระทำผิด ร้อยละ 80.00 เพศหญิงมีเพียงร้อยละ 20.00 ดังนั้นจากผลการวิจัยเพศชายมีจำนวนการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตมากกว่าเพศหญิง ทั้งนี้เนื่องมาจากเพศชายมีอารมณ์ที่รุนแรง และการควบคุมสติของตนเองมีน้อยกว่าเพศหญิง ทั้งนี้ได้มีผลการวิจัยจากสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับเรื่องเพศกับพฤติกรรมการกระทำผิดขึ้น ซึ่งจากสถิติอาชญากรรมที่เกิดในสหรัฐอเมริการะบุว่า ร้อยละ 90 กระทำผิดโดยผู้ชาย และอีกร้อยละ 10 กระทำผิดโดยผู้หญิง โดยศึกษาสถิติคดีจากระทรวงยุติธรรม สหรัฐอเมริกา เมื่อปี ค.ศ. 1996 พบ

ว่า สัดส่วนอาชญากรเพศชายต่อเพศหญิง คิดเป็น 6:1 ในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ซึ่งทุกสังคมโลกพบว่า เพศชายกระทำผิดมากกว่าเพศหญิง (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2548:5-6)

การที่ชาย-หญิง แสดงพฤติกรรมอาชญากรแตกต่างกัน อธิบายได้ว่า

1. เพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันทางสรีระร่างกาย เช่น ระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน ซึ่งมีมากในชายทำให้ร่างกายบึกบึน แข็งแรง แต่ในหญิงมีน้อยกว่า ทำให้ชายมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวกว่าหญิง

2. ช่องว่างระหว่างเพศซึ่งเป็นผลมาจากความแตกต่างในการจัดเวลาทางสังคมที่อบรมสั่งสอนบทบาททางเพศของชายและหญิงแตกต่างกัน โดยเด็กผู้ชายจะถูกสอนให้ก้าวร้าวเป็นฝ่ายรุก ขณะที่เด็กผู้หญิงต้องสงบเสงี่ยม เรียบร้อย พ่อแม่จะให้อิสระแก่เด็กผู้ชายมากกว่า ขณะที่ควบคุมดูแลเด็กผู้หญิงมากกว่า

3. โครงสร้างทางสังคมกีดกันผู้หญิง และเปิดโอกาสให้ผู้ชายมากกว่าในเรื่องการประกอบอาชีพการงาน และโครงสร้างนี้ติดตามมาถึงองค์การอาชญากรรม แก๊งอาชญากร และเครือข่ายการค้ายาเสพติด ดังนั้นประสบการณ์ทางสังคม โอกาสทางสังคม การมีอำนาจอันชอบธรรมจึงจำกัดการมีส่วนร่วมในการประกอบอาชญากรรมของหญิงไปด้วย

สรุปได้ว่าลูกจ้างชาวพม่าเพศชายมีการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย สูงกว่าลูกจ้างชาวพม่าเพศหญิง คิดเป็นอัตราส่วน 8:2

อายุขณะกระทำผิด ของลูกจ้างชาวพม่าเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีอายุขณะกระทำผิดสูงสุด 30 ปี และอายุขณะกระทำผิดต่ำสุด 18 ปี โดยเฉลี่ยแล้ว ลูกจ้างชาวพม่ามีอายุขณะกระทำผิดอยู่ในช่วงอายุ 23 ปี จากการพิจารณาช่วงอายุขณะกระทำผิดได้มีการแบ่งช่วงอายุออกเป็น

1. ช่วงวัยหนุ่มสาว มีอายุ 18-25 ปี มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 70
2. ช่วงวัยผู้ใหญ่ มีอายุ 26-30 ปี มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 30

จากการศึกษาพบว่าวัยหนุ่มสาวมีจำนวนการกระทำผิดสูงกว่าวัยผู้ใหญ่ เนื่องจากในช่วงนี้ภาวะในการควบคุมอารมณ์ต่ำ อีกทั้งอยู่ในวัยศึกษาคะนอง ใจร้อน ขาดสติในการยังคิด ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์เข้ามากระตุ้น และเป็นแรงผลักดันให้เกิดอารมณ์ชั่ววูบ จึงทำให้ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ อันเป็นสาเหตุให้เกิดการกระทำผิดได้ ซึ่งผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุขณะกระทำผิดอยู่ในช่วงวัยหนุ่มสาว มี 7 ราย คือนายวิน (18 ปี) นายสมชาย (18 ปี) นายคู่

(19 ปี) นายเหลา (20 ปี) นายนิว (22 ปี) นางซู (24 ปี) และนายอาเหม่ง (25 ปี) ซึ่งนายวิน นายคู นายเหลา นายนิว มีสถานภาพโสดไม่ต้องมีภาระผูกพัน และอยู่ในช่วงอายุที่ไม่ต้องมีภาระรับผิดชอบ ดังนั้นการตัดสินใจจึงเป็นไปด้วยอารมณ์ และไม่ต้องกังวลถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบในช่วงเวลานั้น แต่ปัจจุบันเมื่อย้อนถามกลับในพฤติกรรมของตนเองในช่วงเวลาที่กระทำผิดนั้น ทั้งสามกล่าวว่า ไม่น่าใจร้อน ถ้ามีสติควบคุมอารมณ์คงไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ส่วนนายสมชายเนื่องจากแต่งงานตั้งแต่อายุ 15 ปี มีบุตร 1 คนทำให้ต้องมีภาระรับผิดชอบมากขึ้น อีกทั้งภาวะความเป็นผู้ใหญ่ยังมีน้อย ยังไม่สามารถยับยั้งอารมณ์โกรธ และไม่คิดถึงผลกระทบที่จะตามมาหากกระทำผิด ดังนั้นเมื่อถูกนายจ้างเบียดค่าแรง ด้วยแรงผลักดันจากภาระที่ต้องรับผิดชอบก่อนวัยอันควร ประกอบกับไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตนเองได้จึงได้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตต่อนายจ้าง ส่วนอีก 3 คนที่เหลือ คือ นายอาม่ง (26 ปี) นายสุ (30 ปี) และนางฝน (30 ปี) แม้ว่าอายุขณะกระทำผิดจะอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ แต่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้เช่นเดียวกับวัยรุ่น แต่ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแรงกดดันที่ต้องมีภาระรับผิดชอบครอบครัวมาก จึงทำให้กระทำผิด ดังนั้นช่วงอายุขณะกระทำผิดไม่ว่าจะเป็นช่วงอายุใดก็สามารถกระทำผิดได้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ช่วงอายุขณะกระทำผิดวัยผู้ใหญ่มีอัตราการกระทำผิดมากกว่าวัยรุ่น

จากสถิติอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ผ่านมาพบว่า ผู้ที่อยู่ในวัยหนุ่มสาวกระทำผิดมากกว่าผู้ที่เป็นผู้ใหญ่เป็นสัดส่วน 3 ต่อ 5 เหตุที่คนในวัยหนุ่มสาวกระทำผิดมากกว่าผู้ใหญ่ ในอาชญากรรมพื้นฐานทั่วไปอธิบายว่า (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย: 2548, 4-5)

1. วัยหนุ่มสาวเป็นวัยที่กำลังจะพ้นจากอ้อมอกพ่อแม่ หลงระเริง เป็นวัยพายุแค้นและได้รับอิทธิพลจากเพื่อนสูง ขณะเดียวกันก็อยากสร้างวีรกรรมความประทับใจให้เพื่อนเห็นความสามารถของตน ซึ่งบางครั้งแสดงออกในกิจกรรมที่ทำหาย บ้าบิ่น เสี่ยงภัย บางครั้งก็ผิดกฎหมาย นอกจากนี้วัยรุ่นเมื่ออยู่ในกลุ่มอาจมีการแสวงหาความพึงพอใจ สนุกสนานรื่นเริงด้วยการทดลองทำสิ่งแปลกใหม่ที่ท้าทายระเบียบกฎเกณฑ์สังคม เช่น คี๋มสุรา เสพยาเสพติด แสดงพฤติกรรมผาดโผน หลุดโลกไร้ระเบียบ เป็นต้น

2. วัยหนุ่มสาวมักต้องการเงินทองใช้จ่ายใช้สอยมากกว่าเบี้ยเลี้ยงที่พ่อแม่ให้ใช้จ่ายรวมทั้งหมดกว่าค่าไฟพิเศษที่ได้จากงานนอกเวลา

3. วัยหนุ่มสาวเป็นวัยที่ดิ้นรน ต่อต้านกฎระเบียบและผู้มีอิทธิพลทุกรูปแบบ แต่พฤติกรรมดังกล่าวจะเปลี่ยนแปลงไปเมื่อหนุ่มสาวเหล่านี้มีงานประจำทำ แต่งงานมีครอบครัวและมีบุตรซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นเขาจะรู้สึกผูกพันกับสังคมมากขึ้น

4. จากที่กล่าวมาในข้อต้นๆ คนหนุ่มสาวมีสรีระร่างกายที่กระฉับกระเฉงว่องไวมีอารมณ์ที่หิว هوا ไม่มั่นคงแน่นอนเท่าผู้ใหญ่

สรุปได้ว่าอายุขณะทำความผิดของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แม้ว่าผู้กระทำความผิดจะมีช่วงอายุที่แตกต่างกันออกไป แต่การกระทำผิดมักเกิดจากเหตุและผลในแต่ละช่วงที่ต่างกันออกไป ในช่วงวัยรุ่นการกระทำผิดเกิดจากความตึกคะนองขาดการยั้งคิด ส่วนวัยผู้ใหญ่การกระทำผิดมักเกิดจากความผิดชอบต่อครอบครัว ทำให้ต้องตัดสินใจกระทำความผิด เพราะฉะนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สถานภาพแรงงาน ของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตต่อนายจ้าง จากการศึกษพบว่ากลุ่มตัวอย่าง 10 ราย ที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ร้อยละ 80.00 เป็นบุคคลที่เข้าเมืองแบบผิดกฎหมาย โดยมีสัดส่วนมากกว่าเข้าทำงานแบบถูกกฎหมาย ซึ่งมีเพียงร้อยละ 20.00 จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้วิจัย ลูกจ้างชาวพม่าที่มีสถานะเป็นผู้ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย มี 2 ลักษณะ คือ ผู้ที่เป็นนักศึกษาและปัญญาชน ที่เข้ามาด้วยเหตุผลทางการเมืองในประเทศพม่า ซึ่งระยะแรกๆ นักศึกษาเหล่านี้มักจะรวมตัวกัน และมีกิจกรรมเป็นของตนเอง ไม่ได้ตั้งใจเข้ามาเป็นแรงงาน แต่ด้วยความจำเป็นและปัญหาทางการเมืองที่ยืดเยื้ออันยาวนาน จากการสัมภาษณ์นายนิเว็นบุคคลหนึ่งที่เข้ามาประเทศไทยในฐานะนักศึกษาพม่า และมีการประท้วงเกิดขึ้นในปี 1990 เมื่อสิ้นสุดทางการเมืองจึงเดินทางกลับประเทศพม่า และกลับมาประเทศไทยอีกครั้งเพื่อทำงาน เนื่องจากระหว่างที่เข้ามาประท้วงได้รู้จักนักศึกษาไทย จึงเห็นช่องทางเพื่อเข้ามาทำงาน นอกจากนี้ คือกลุ่มที่ลักลอบเข้ามาทำงานโดยตรง ซึ่งจากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง มีร้อยละ 70.00 กลุ่มนี้เป็นพวกที่ตั้งใจหลบหนีเข้ามาเพื่อหางานทำ โดยเฉพาะเพื่อหนีสภาพชีวิตความเป็นอยู่แร้นแค้น อดอยากและไม่มียางทำในประเทศพม่า ดังนั้นเมื่อแรงงานเหล่านี้เข้ามาแบบผิดกฎหมายการทำงานต้องเป็นแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ ทำให้นายจ้างสามารถกดค่าแรงและเบียดเบียนค่าจ้างของแรงงานชาวพม่า เพราะนายจ้างคิดว่าแม้ตนจะกดค่าแรงหรือเบียดเบียนค่าแรงลูกจ้างก็ไม่สามารถไปแจ้งตำรวจได้ เพราะลูกจ้างลักลอบเข้ามาถ้าถูกจับก็ต้องโดนส่งตัวกลับประเทศพม่า จึงเป็นเหตุให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างชาวพม่า จนก่อให้เกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายขึ้น

สรุปได้ว่าสถานภาพแรงงานของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เนื่องจากภาวะความกดดันจากนายจ้างที่มักข่มขู่และเบียดเบียนค่าจ้างกับลูก

จ้างที่เข้าเมืองแบบผิดกฎหมาย เพราะแรงงานเหล่านี้ไม่สามารถร้องเรียนหรือเรียกร้องความเป็นธรรมจากหน่วยงานของรัฐได้ จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ถูกจ้างชาวพม่ากระทำความผิดลงไป เพราะฉะนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สถานภาพสมรส ของลูกจ้างชาวพม่ากระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง จากการศึกษาผลการวิจัยพบว่า กลุ่มผู้กระทำความผิดมีสถานภาพโสดสูงที่สุด มีร้อยละ 50 เนื่องจากอายุขณะกระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยอยู่ในอายุ 23 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นดังนั้นระบบความคิดในความเป็นผู้ใหญ่จึงมีน้อย กระทำการใด ๆ ลงไป โดยไม่ต้องคำนึงถึงครอบครัวที่ต้องรับผิดชอบ และกระทำด้วยความตึกะนองขาดการยั้งคิด จากการสัมภาษณ์นายวิน นายนิว นายเหลา นายคู่ และนายอาม่อง ซึ่งอายุขณะกระทำความผิด ประมาณ 18-26 ปี มีสถานภาพโสด ในช่วงนั้นอารมณ์ร้อน มีอิสรภาพในการใช้ชีวิตไม่ต้องรับผิดชอบต่อครอบครัว ดังนั้นการพลาดพลั้งในการกระทำความผิดจึงมีมากกว่าคนที่มีความรับผิดชอบ แม้ว่าโอกาสในการกระทำความผิดของผู้ที่เป็นโสดจะมีมากกว่าผู้ที่สมรสแล้วก็ตาม จากการสัมภาษณ์นายสุ นายอาหน่ง นายสมชายและนางชู ซึ่งมีสถานภาพสมรส พบว่าสาเหตุที่บุคคลเหล่านี้กระทำความผิดเนื่องจากมีความต้องการในทรัพย์สินหรือเงินเดือนที่ตนพึงจะได้ เพราะ บุคคลเหล่านี้มีภาระหน้าที่ที่ต้องเลี้ยงดูคนในครอบครัว ดังนั้นตนจึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินค่าจ้างที่ตนทำลงไปเพื่อแลกกับเงินที่ตนพึงจะได้ ส่วนนางฝนหย่าร้างกับสามีทำให้ชีวิตความเป็น อยู่ลำบากขึ้น และยังคงเลี้ยงดูบุตรอีกสามคน เมื่อบิดานางฝนเสียชีวิตทำให้ภาระหน้าที่ที่นางฝนต้องรับผิดชอบมีมากขึ้น นางฝนมีความจำเป็นที่ต้องหาเงินมาเลี้ยงดูบุตรและมารดา จึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นางฝนตัดสินใจกระทำความผิดในครั้งนี้

สรุปได้ว่าสถานภาพสมรสของลูกจ้างชาวพม่าเป็นสาเหตุให้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด แม้ว่าจะไม่ต้องมีภาระรับผิดชอบต่อครอบครัว แต่การดำรงชีวิตเป็นไปด้วยความโหดโศก ไม่มีพันธะผูกพันในครอบครัว จึงทำให้การตัดสินใจกระทำการใด ๆ ลงไปแบบไม่ยั้งคิดถึงผลที่เกิดขึ้นภายหลังการกระทำ ดังนั้นการตัดสินใจจึงเป็นไปอย่างไม่รอบครอบ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสและหย่าร้าง เนื่องจากมีภาระหน้าที่ที่ต้องดูแลครอบครัว เมื่อภาวะรายได้ของครอบครัวไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต จึงเป็นแรงผลักดันให้กระทำความผิดเพื่อให้ชีวิตสามารถดำรงอยู่ได้ เพราะฉะนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ระดับการศึกษา ของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวได้ การศึกษาเป็นเครื่องชี้วัดสติปัญญาในการวางแผนการดำเนินชีวิตและสามารถมีระบบความคิดในการแก้ไขปัญหาต่างๆ จากการศึกษาพบว่าผู้

กระทำผิดชาวพม่าส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษา มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30 และอยู่ในระดับชั้น 6 มีจำนวน 3 ราย ร้อยละ 30 เท่ากัน และระดับการศึกษาสูงสุด ชั้น 9 (ประมาณมัธยมปลายในประเทศไทย) มีเพียง ร้อยละ 10 ซึ่งนายนิว เพียงคนเดียวที่มีการศึกษาสูงสุด นอกจากนี้ ชั้น 1 มีจำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 เรียนชั้น 4 มีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 ลูกจ้างชาวพม่าเหล่านี้โดยส่วนใหญ่ไม่มีการศึกษาหรือเรียนหนังสือน้อย ทำให้การตัดสินใจต่างๆ เป็นไปแบบเฉพาะหน้าเท่านั้น ไม่ได้คิดถึงผลได้ผลเสียที่จะเกิดขึ้นเมื่อตนได้กระทำผิด และไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมายจึงไม่ทราบถึงบทลงโทษที่จะได้รับหากกระทำผิด โดยผู้วิจัยเข้าไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่ทราบเกี่ยวกับกฎหมาย หากรู้คงไม่กล้ากระทำผิด คิดว่าโทษคงไม่สูง ซึ่งเมื่อถูกดำเนินคดีจึงรู้ และรู้สึกเสียใจที่กระทำผิดลงไป เนื่องจากไม่รู้หนังสือจึงทำให้ต้องลักลอบเข้าเมือง เพราะไม่รู้วิธีการเข้ามาทำงานในประเทศไทยแบบถูกกฎหมาย หากมีความรู้ก็สามารถดำเนินเรื่องให้ตนเองเข้ามาทำงานได้อย่างถูกกฎหมาย และไม่ได้รับความกดดันจากค่าแรงงานที่ต่ำ และถูกเบี้ยวค่าจ้าง และถูกทำร้ายร่างกาย อันเป็นเหตุให้กระทำผิด ดังนั้นระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับการกระทำผิด

ซึ่งพม่าได้จัดการศึกษาระดับพื้นฐานเป็นแบบ 5-4-2 คือ ชั้นมูล(ชั้นเด็กเล็กและเกรด 1-4) ชั้นกลาง(เกรด 5-8) และชั้นสูง(เกรด 9-10)แบบเรียนสำหรับการศึกษาระดับพื้นฐานทั้งหมด ผลิตโดยกองตำราและหลักสูตรการศึกษาพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ แบบเรียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนั้นส่วนมากยังคงเนื้อหาเดิมที่ใช่มาดังแต่ยุคสังคมนิยม อาทิ ในเนื้อหาด้านประวัติศาสตร์แบบเรียนจะเน้นการต่อสู้เพื่อเอกราช วีรบุรุษ วีรกษัตริย์ วีรกรรม กองทัพ และจิตใจรักชาติ ส่วนแนวคิดแบบสังคมนิยมยังปรากฏในชั้นมูลและชั้นกลาง (เฉพาะเกรด 1-6) เนื้อหาที่เพิ่มจากเดิม ได้แก่ การมองสังคมนิยมในภาพของอดีตที่อ่อนกำลังลง มีกล่าวถึงรัฐบาลทหารชุด SLORC กับชุด SPDC อยู่ในแบบเรียนประวัติศาสตร์เมียนมาเกรด 10 และยังได้กล่าวถึงองค์กรอาเซียนในแบบเรียนประวัติศาสตร์โลกเกรด 10 และจากการที่พม่าได้เปลี่ยนระบบเศรษฐกิจจากสังคมนิยมมาเป็นเศรษฐกิจตามกลไกตลาดนั้นจึงมีแบบเรียนความรู้ทั่วไปด้านเศรษฐกิจสำหรับเกรด 9-10 ฉบับใหม่

สรุปได้ว่าระดับการศึกษาของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เนื่องจากการศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาสมองให้มีความคิด มีสติปัญญา และวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลขึ้น แต่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ มีเพียงรายเดียวเท่านั้นที่มีการศึกษาสูงอยู่ระดับชั้น 9 แต่ถ้าเทียบเท่ากับการศึกษาในประเทศไทยก็ถึงถือว่ามีการศึกษาที่ต่ำ เมื่อมีการศึกษาต่ำทำให้ไม่ทราบถึงวิธีการเข้าเมืองมาทำงานในประเทศไทยอย่างถูกต้องกฎหมาย จึงเป็นเหตุให้ถูกนายจ้างกดขี่และเบี้ยวค่าแรง อีกทั้งหากมีความรู้

กระบวนการทางความคิดจะต้องมีการไตร่ตรองถึงผลที่จะเกิดหลังการกระทำความคิด เพราะฉะนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

กลุ่มชาติพันธุ์ ของกลุ่มตัวอย่าง ชาวพม่ามีเชื้อสายทิเบต-เมียนมา ชนพื้นเมืองดั้งเดิมได้แก่ ปยู กังยั้ง เต๊ะ มอญ พม่า ยะไข่ ฉาน ปัจจุบันประเทศไทยมีประชากร 135 ชนเผ่า ชนชาติสำคัญนิยมกล่าวเรียงลำดับอักษรพม่า ได้แก่ กะฉิ่น กะยา(ตะยา) กะเหรี่ยง ฉิ่น พม่า (เขียนว่า พม่า) มอญ (เขียนว่า มวน) ยะไข่ และฉาน(เขียนว่า หรม) บรรดาชนชาติต่างๆ ของพม่านั้นอาศัยและทำกินร่วมกันอย่างรักใคร่สนิทสนมและอยู่ด้วยกันแบบร่วมเย็นร่วมร้อน(ร่วมสุขร่วมทุกข์) และภาษาพม่าเป็นภาษาราชการ จากการศึกษาวิจัยลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความคิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ต่อนายจ้าง พบว่ามี 5 เชื้อชาติ ที่เข้ามากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง โดยเสนอในรูปแบบตารางดังนี้

ตารางที่ 22 แสดงจำนวนและร้อยละกลุ่มชาติพันธุ์ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มชาติพันธุ์	จำนวน / คน	ร้อยละ
พม่า	3	30.00
ไทยใหญ่	1	10.00
อะโป	1	10.00
กะเหรี่ยง	4	40.00
อินเดีย	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละกลุ่มชาติพันธุ์ของกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกเป็นเชื้อชาติพม่า มีจำนวน 3 ราย คือ นายสุ นายตุ้ และนางชู เชื้อชาติไทยใหญ่ มีจำนวน 1 ราย คือ นายวิน เชื้อชาติอะโป มีจำนวน 1 ราย คือนายเหลา เชื้อชาติกะเหรี่ยง มีจำนวน 4 ราย คือ นางฝน นายอาม่อง นายอาแห่ง และนายสมชาย และเชื้อชาติอินเดีย มีจำนวน 1 ราย คือนายนิว ซึ่งเป็นกลุ่มเชื้อชาติที่เพิ่มเติมขึ้นมาจากการวิจัย เนื่องจากบิดาของนายนิวเป็นคนเชื้อชาติอินเดีย ส่วนแม่ของนายนิวมีเชื้อชาติพม่า นายนิวเกิดที่ประเทศพม่า จึงมีสัญชาติพม่า แต่มีเชื้อชาติอินเดีย นายนิวได้เดินทางไปอยู่ประเทศอินเดียขณะอายุประมาณ 10 ขวบ ต่อมากลับมาอาศัยอยู่ในประเทศพม่า จากตารางแสดงให้เห็นว่าลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความคิดมีเชื้อชาติกะเหรี่ยงสูงสุด มีจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 อาจเนื่องมาจากชนชาติกะเหรี่ยงมักอาศัยอยู่บริเวณตะเข็บชายแดนใกล้

ประเทศไทยทำให้การเข้าออกในประเทศไทยเป็นไปได้ง่าย รองลงมาคือ เชื้อชาติพม่า มีจำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 เนื่องด้วยในประเทศพม่ามีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นแบบสังคมนิยมในปี พ.ศ. 2505 ทำให้ชนกลุ่มน้อยไม่ว่าจะเป็น กระเหรี่ยง ไทยใหญ่ พม่า ละว้า และมอญอพยพเข้าประเทศไทยจำนวนมาก เมื่อชนกลุ่มไหนเข้ามามากโอกาสในการกระทำผิดจึงมีมากกว่าชนกลุ่มอื่นๆ แม้ว่าจะมาจากต่างเชื้อชาติ แต่วิถีชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมไม่แตกต่างกัน ไม่จะเป็นการทำบุญตักบาตร จากการสัมภาษณ์นายวิน เคยผ่านการบวชเณร เมื่ออายุประมาณ 13 ปี ซึ่งบ่งถึงวัฒนธรรมที่ไม่แตกต่างจากประเทศไทย การดำรงชีวิตแบบเรียบง่าย ประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา ฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับยากจน จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ต้องดิ้นรนเพื่อให้ตนเองดำรงชีวิตอยู่ได้ เพื่อตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานเท่านั้น แม้ชาติพม่าจะถูกมองว่าเป็นเชื้อชาติแห่งนักรบ ซึ่งกล่าวมาตั้งแต่อดีตที่พม่าเข้ามาโจมตีแดนสยาม อีกทั้งระบบการปกครองของพม่าในปัจจุบันเกิดการปฏิวัติขึ้นบ่อยครั้ง ทำให้พม่าถูกมองว่าเป็นเชื้อชาติที่ดูร้ายบ้านป่าเมืองเถื่อน จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่าวิถีประชาของพม่าต้องต่อสู้ดิ้นรนให้มีกินมากกว่าไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติใด ดังนั้นจากการศึกษาของกลุ่มชาติพันธุ์ในด้านวิถีแห่งการดำรงชีวิต ไม่ได้เป็นสาเหตุที่ทำให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เนื่องจากจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 ราย รูปแบบการดำรงชีวิต ขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม ไม่ได้มีความแตกต่างกับแถบชนบทของประเทศไทย และไม่ได้เป็นกลุ่มชนซึ่งไร้วัฒนธรรม และศีลธรรมแต่อย่างใด เพียงแต่การต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดทำให้ต้องการกระทำการในทางที่ผิด โดยไม่คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดีในขณะนั้น

สรุปได้ว่ากลุ่มชาติพันธุ์ของลูกจ้างชาวพม่า ไม่ได้เป็นสาเหตุให้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เนื่องจากกระทำผิดสามารถกระทำผิดได้ในทุกคน ทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา และแม้ว่ากลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศพม่าจะมีหลากหลาย แต่วิถีการดำเนินชีวิตมีความคล้ายคลึงกันไม่แตกต่างกันมาก ยังคงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมที่ดีงาม ช่วยขัดเกลาให้คนในสังคมกระทำในสิ่งที่ดี เพราะฉะนั้นไม่ไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยสิ่งแวดล้อมของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 มีกรณีที่ต้องพิจารณา 3 ส่วน คือ ปัจจัยทางด้านครอบครัว เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับสภาพครอบครัวในแง่ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัว และ

การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาของลูกจ้างชาวพม่า อันอาจเป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิต และร่างกายต่อนายจ้าง ปัจจัยทางด้านสังคม เป็นการพิจารณาเกี่ยวกับการคบค้าสมาคมกับผู้ที่เคยประกอบอาชญากรรม อันจะเป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ เป็นการพิจารณาถึงรายได้ของครอบครัวและตัวผู้กระทำผิดจำนวนเท่าไร ค่าใช้จ่ายต่อเดือนเพียงพอหรือไม่ อีกทั้งพิจารณาถึงภาระหนี้สิน ว่ามีสาเหตุให้กระทำผิด โดยพิจารณาจากข้อมูลกลุ่มตัวอย่าง 10 ราย มีรายละเอียดดังนี้

“นายวิน”

ด้านครอบครัว บิดาเสียชีวิตตั้งแต่ นายวินยังจำความไม่ได้ ปัจจุบันมารดาอายุ 50 ปี นายวิน ไม่ทราบระดับการศึกษาของบิดาและมารดา เนื่องจากมารดาไม่เคยบอก นายวิน มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน จำนวน 2 คน เป็นชายทั้งสอง คนเป็นบุตรคนที่ 2 ก่อนบิดาเสียชีวิตได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันกับมารดาและรักใคร่กลมเกลียวกันเป็นอย่างดี ก่อนกระทำผิดนายวินมีความสนิทสนมกับมารดาเป็นอย่างมากมีปัญหาอะไรก็จะปรึกษามารดา เนื่องจากมารดาใจดี แม้บางครั้งจะมีบ้างที่จะดุเนื่องจากในช่วงวัยเด็กนายวินเป็นเด็กซนและดี้อ แม้จะมีนิสัยเช่นนั้นแต่ตนก็รักมารดามาก แต่กับบิดาไม่ค่อยสนิท เนื่องจากบิดาเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเด็ก พี่ชายเป็นคนใจดี ชอบพาไปเที่ยว จึงทำให้มีความรักสามัคคีและปรองดองกันดีกับพี่ชาย ส่วนป่าที่อยู่อาศัยในบ้านหลังเดียวกัน มักจะทะเลาะกันบ่อย เพราะป่าขี้บ่นมาก แต่ไม่ได้ทะเลาะกันรุนแรง

ในครอบครัวนายวินรักและเชื่อฟังมารดามากที่สุด เพราะท่านคอยอบรมสั่งให้เป็นคนดี เมื่อทำผิดมารดาจะดุ และลงโทษเพื่อให้หลานจำเท่านั้น สิ่งแวดล้อมรอบตัวมีแต่คนที่ดี ไม่ได้ชักนำไปทางที่ผิดแม้แต่น้อย และในครอบครัวไม่เคยมีใครกระทำผิดความผิดมาก่อน

ด้านสังคม ขณะอาศัยอยู่ในประเทศพม่านายวินมีเพื่อนเยอะ เพื่อนส่วนใหญ่เรียนหนังสือในระดับชั้น ป. 4 เหมือนกับนาย นายวินและเพื่อนๆ มักจะเข้าป่า เล่นน้ำจับปลาซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทำร่วมกัน เมื่อนายวินเข้ามาทำงานในประเทศไทยมีเพื่อนจากพม่าติดตามมาด้วย และได้รู้จักเพื่อนใหม่ชาวพม่าที่ประเทศไทย เพื่อนของนายวินทุกคนไม่มีใครที่เคยประกอบอาชญากรรม และไม่มีใครเกี่ยวข้องกับผู้ที่เคยกระทำความผิด อีกทั้งตัววินเป็นคนที่ไม่เชื่อใจใครง่าย ๆ นอกจากจะเห็นด้วยตา ดังนั้นเพื่อน ไม่มีอิทธิพลต่อความคิดของวิน

ด้านเศรษฐกิจ บิดามารดาประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา ในประเทศพม่า รายได้ครอบครัว มาจากการทำไร่ถั่วลิสงและทำนา ซึ่งจัดว่าอยู่ในฐานะที่ยากจน แต่ก็ไม่ได้ต้องการเงินมาก เพราะทุกคนในบ้านหาเลี้ยงตัวเองได้ แต่นายวินได้ตัดสินใจเข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อหาเงินเลี้ยงแม่ และต้องการหลบหนีจากการถูกจับของทหารพม่า เนื่องจากทหารพม่าต้องการนำตัวนายวินไปเป็นลูกหาบอาวุธ เมื่อได้ทำงานในประเทศไทย วินมีรายได้ประมาณ 60 บาทต่อวัน ซึ่งเพียงพอกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เนื่องจากพักอาศัยกับนายจ้าง และค่าอาหารก็เพียงวันละ 20 บาท นอกเหนือจากนี้ นายวินไม่มีรายจ่ายอะไร

“นายสุ”

ด้านครอบครัว บิดาของนายสุเสียชีวิตตั้งแต่ นายสุยังจำความไม่ได้ ส่วนมารดานั้นเสียชีวิตเมื่อนายสุอายุได้ 17 ปี บิดามารดาไม่ได้เรียนหนังสือ นายสุมีพี่น้องร่วมบิดา-มารดาเดียวกันจำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 2 คน โดยนายสุเป็นบุตรคนที่ 2 บิดา-มารดาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันจนกระทั่งเสียชีวิตจากกันไป โดยที่ทั้งสองมีความรักใคร่กันดี นายสุ นั้นไม่เคยมีความผูกพันกับบิดาเลย เพราะเสียชีวิตไปก่อน แต่กับมารดานายสุมีความสนิทสนมกับแม่่มาก สามารถพูดคุยกับแม่ได้ทุกเรื่อง เพราะแม่เป็นคนใจดี ไม่เคยด่าว่ากล่าว เลี้ยงดูบุตรทุกคนด้วยการเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี อบรมสั่งสอนบุตรในด้านศีลธรรม ความประพฤติอันดีงาม นายสุกล่าวว่า แม่เคยสอนว่า “อย่าไปขโมยของของใคร และอย่าไปฆ่าใคร” เพราะว่าแม่เคยเห็นคนฆ่ากันตายมาแล้ว และแม่ยังสอนอีกว่า “อย่าทำอย่างเขาเพราะไม่อย่างนั้นจะถูกจับ” ไม่เคยมีความขัดแย้งกันภายในครอบครัว ที่สาวจะคุ้งบ้างเป็นบางครั้ง แต่ส่วนใหญ่ก็จะใจดี

หลังจากมารดาเสียชีวิตไปแล้ว นายสุก็ได้ไปช่วยดูแลตน และบางครั้งก็ไปพักกับหลวงลุงที่วัดซึ่งเป็นพี่ชายแม่ เพราะหลวงลุงจะสอนหนังสือบาลีให้ ป้าของนายสุเป็นคนใจดี มีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี และช่วยเลี้ยงดูบุตรชายและดูแลภรรยาของนายสุชาติอีกด้วย สิ่งแวดล้อมรอบตัวของนายสุก็มีแต่คนดี ไม่มีใครจะชักนำไปในทางที่ไม่ดี และไม่มีบุคคลใดในครอบครัวเคยกระทำความผิดร้ายแรงมาก่อน เมื่อนายสุแต่งงานครอบครัวนายสุก็ยังคงอยู่กับป้า ป้าจะเป็นคนช่วยเลี้ยงดูบุตรของนายสุ นายสุและภรรยารักใคร่ปรองดองกันดี ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้ง

ด้านสังคม ขณะอาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นายสุมีเพื่อนที่สนิท 3 คน ซึ่งสามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่อง โดยเพื่อนของนายสุทุกคนล้วนไม่ได้เข้าศึกษาที่สถาบันใด ๆ กิจกรรมที่ทำร่วมกันบ่อยๆ คือ เล่นวอลเลย์บอล ฟุตบอล นายสุให้ความสนิทสนมกับเพื่อนเป็นอย่างมาก ไว้ใจกันเป็นอย่างดีเมื่อเดินทางเข้ามาในประเทศไทยนายสุเดินทางมาทำงานในประเทศไทยเพียงลำพัง และไม่มีเพื่อนเป็นคนไทย สาเหตุเพราะพูดภาษาไทยยังไม่ได้ ดังนั้นนายสุมักจะอยู่กับตนเอง ไม่ค่อยได้ไปคบหาสมาคมกับใครมากนัก เนื่องจากมีความตั้งใจทำงาน ไม่เที่ยวกลางคืน ทำให้นายสุไม่ได้คบค้าสมาคมกับผู้ที่เคยกระทำผิดมาก่อน

ด้านเศรษฐกิจ ขณะอยู่ในประเทศพม่า นายสุประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา รายได้น้อยมากนายสุจึงตัดสินใจเข้ามาทำงานในประเทศไทย มีรายได้วันละ 120 บาท / วัน ต่อมาได้เพิ่มเงินเป็น 150 บาท/วัน (ประมาณ 4,500 บาท/เดือน) นายสุมีภาระที่ต้องเลี้ยงดูบุตร และส่งเงินให้ภรรยา เนื่องจากภรรยาไม่ได้ทำงาน จึงส่งเงินไปให้ทางบ้านเดือนละ 500 - 1,000 บาท ซึ่งค่าใช้จ่ายที่ส่งให้ภรรยาที่ประเทศพม่าก็เพียงพอในการใช้จ่ายในประเทศพม่า นอกจากนี้ยังมีค่าอาหารของนายสุวันละ 40 บาท ค่าที่พักไม่ต้องจ่าย ส่วนค่าใช้จ่ายอย่างอื่นไม่มี เพราะนายสุไม่เที่ยวกลางคืน ไม่ดื่มเหล้า ไม่สูบบุหรี่จึงไม่มีรายจ่ายเพิ่ม

“นายนิว”

ด้านครอบครัว บิดาของนายนิว อายุ 72 ปี ได้เข้ารับการศึกษแต่ไม่ทราบว่าจบชั้นอะไร (บิดาไม่เคยบอกนายนิว) มารดา อายุ 68 ปี จบการศึกษาระดับชั้น 8 โดยที่ทั้งสองคนมีความรักใคร่ปรองดองกันดี อยู่กินกันมาเป็นเวลานานและไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งหรือมีเรื่องอะไรรุนแรงถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน หรือมีการแยกกันอยู่แต่อย่างใด นายนิวมียี่พี่น้องร่วมสายเลือด จำนวน 6 คน เป็นชาย 3 คน และเป็นหญิง 3 คน ตนเองเป็นบุตรคนที่ 6 (สุดท้อง) นายนิวสนิทสนมกับบิดามารดาเป็นอย่างดี พูดคุยกันได้ทุกเรื่อง เพราะบิดา-มารดาเป็นคนใจดี และเลี้ยงดูแบบตามใจ จะมีบ้างที่โดนดุ ในกรณีสั่งสอนแล้วไม่เชื่อฟัง แต่ก็ไม่ได้ถึงขั้นลงไม้ลงมือ เพียงแต่ทำโทษให้หลบจำเท่านั้น ระหว่างพี่ ๆ กับนายนิวเอง รักใคร่สนิทสนมกัน นายนิวรักและเชื่อฟังแม่มากที่สุด และแม่ก็รักเขามาก เพราะเป็นลูกคนเล็กของบ้าน มีปัญหาอะไรก็จะปรึกษาแม่ตลอด และแม่สอนเสมอให้เป็นคนดี ห้ามรังแกใคร ไม่ว่าคนหรือสัตว์

ด้านสังคม ขณะที่อยู่ประเทศพม่า นายนิวเข้ารับการศึกษาที่โรงเรียน มีเพื่อนเยอะมากเพราะว่านายนิวศึกษาด้านเครื่องยนต์ และมีการทำกิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษากับเพื่อน ๆ เล่นกีฬาด้วยกันบ้าง แต่ก็มีเพื่อนสนิทเพียง 3 คนเท่านั้น ที่สามารถพูดคุยกันได้ทุกเรื่องและยังได้เข้ามาทำงานด้วยกันในประเทศไทย นายนิวมีความเชื่อใจในตัวเพื่อนพอสมควร ไม่เคยเชื่อเพื่อนทั้งหมด ซึ่งถ้าจะทำอะไรก็ตัดสินใจทำด้วยตนเอง เพื่อนๆ นายนิวทั้งหมดไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน หรือรู้จักคบค้าสมาคมกับผู้ที่ประกอบอาชญากรรม

ด้านเศรษฐกิจ บิดาและมารดาของนายนิว ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว ในประเทศพม่า ขณะอยู่ในพม่า นายนิวไม่ได้ทำงาน เมื่อนายนิวเข้ามาทำงานในประเทศไทย นายนิวมีรายได้ประมาณ 180 – 200 บาท / วัน ซึ่งเท่ากับได้รายได้ประมาณเดือนละ 6,000 บาท นายนิวไม่มีภาระหน้าที่อะไรที่จะต้องส่งเสีย เนื่องจากเป็นโสด และไม่ต้องส่งเสียให้ทางบ้านแต่อย่างใด เพราะทางบ้านมีฐานะอยู่ในระดับดี ค่าใช้จ่ายต่อวันประมาณ 40 บาท / วัน และค่าบุหรี่ปริมาณวันละ 50 บาท (2 ซอง) ดังนั้นนายนิวจึงไม่มีความต้องการที่จะอยากได้ทรัพย์สินเงินทองของนายจ้างหรือของใครแต่อย่างใด เนื่องจากหักค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้ว รายได้ก็เพียงพอกับการดำรงชีวิต

“นายเหลา”

ด้านครอบครัว บิดาของนายเหลา อายุ 72 ปี ก่อนนายเหลาจะเข้ามาประเทศไทย ปัจจุบันบิดาได้เสียชีวิตไปแล้ว ไม่ได้เข้ารับการศึกษาในระดับใด ๆ มารดา อายุ 67 ปี ไม่ได้เข้ารับการศึกษาเช่นกัน นายเหลามีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน จำนวน 5 คน เป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 2 คน และตนเป็นบุตรคนที่ 4 ทุกคนทำงานมีอาชีพหลัก นายเหลาจะสนิทสนมกับบิดามากกว่ามารดา เพราะว่าบิดามักจะพาไปเที่ยว บิดาเป็นคนใจดี มีดุบ้างแต่ก็ด้วยความรัก สั่งสอนอบรมก็เพื่อให้ตนเองเป็นคนดี ส่วนมารดานั้นเป็นคนใจดี ไม่เคยดุว่ากล่าวนายเหลา พี่ ๆ และน้องเลย บิดาเลี้ยงดูแบบตามใจ แต่ก็อยู่ภายใต้การดูแลของมารดา เมื่อมีเรื่องอะไรไม่สบายใจก็สามารถปรึกษากับบิดาได้ทุกเรื่อง ส่วนพี่ชายก็ไม่เคยดูแล มีแต่คอยอบรมสั่งสอนตลอดเวลา ทุกคนให้ความรัก ให้การเอาใจใส่ดูแลกันและกันเสมอ ไม่เคยที่จะขัดแย้งกันรุนแรง หรือไม่เคยมีใครในครอบครัวกระทำความผิดถึงขั้นต้องโทษจำคุก หรือคนรู้จักที่แวดล้อมอยู่ก็ไม่เคยมีใครต้องโทษหรือก่ออาชญากรรมมาก่อน

ด้านสังคม ขณะดำรงชีพอยู่ในประเทศพม่า นั้น นายเหลามีเพื่อนเยอะ ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนชาวพม่า แต่ก็ไม่มีเพื่อนคนไทยที่นายเหลาจะสามารถพูดคุยหรือปรึกษาหารือกันได้ ชนิดที่เรียกว่าตายแทนกันได้เลย ถึงอย่างไรก็ตามนายเหลาก็เป็นคนที่เชื่อใจเพื่อนเป็นอย่างมาก และเพื่อน ๆ ก็จะเชื่อใจและไว้วางใจในตัวของนายเหลาเช่นเดียวกัน เพื่อน ๆ ที่คบกันอยู่ที่ประเทศพม่า มักจะพากันไปเที่ยวป่าหาของป่ามาเป็นอาหารบ้าง ยิงนกตกปลาตามประสาของเด็กชน ๆ และเพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ของนายเหลาก็จะจบการศึกษาระดับเดียวกัน คือ ป.6 เมื่อนายเหลาเดินทางมาประเทศไทย ได้รู้จักเพื่อนที่เป็นชาวพม่าด้วยกัน เพื่อน ๆ ที่นายเหลารู้จักไม่มีใครเคยประกอบอาชญากรรม แต่เพื่อนมีส่วนในการที่ทำให้กระทำความผิดในครั้งนี้ด้วย เพราะ เพื่อน ๆ เป็นผู้คิดที่จะทำโดยที่ตนเองยังไม่ทราบเรื่องมาก่อนเลย

ด้านเศรษฐกิจ ครอบครัวของนายเหลาประกอบอาชีพ ทำไร่-ทำนา แต่ก็ทำอาชีพที่ไม่ได้ทำให้ฐานะดีขึ้น เนื่องจากรัฐบาลจะมาแบ่งเอารายได้เข้าเป็นของรัฐบาลเสียบางส่วน ซึ่งนายเหลาเห็นว่ารายได้ไม่เพียงพอต่อภาระครอบครัวที่ตนเองต้องรับผิดชอบ จึงต้องเดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย และในประเทศไทยนั้น นายเหลามีรายได้ประมาณ 1,700 – 2,000 บาท / เดือน (เนื่องจากประมาณ 5-6 เดือน จึงจะได้เงินประมาณ 10,000 บาท ต่อการทำสวนผัก 1 ครั้ง) ซึ่งบางครั้งก็เพียงพอบางครั้งก็ไม่เพียงพอต่อภาระที่ต้องเลี้ยงดูบิดา-มารดา เนื่องจากนี้ยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นค่าอาหาร และสังสรรค์กับเพื่อน

ดังนั้นนายเหลาจึงต้องการเงินที่จะมาเป็นค่าใช้จ่าย แต่ก็ไม่ได้ต้องการอย่างมากมายถึงขนาดที่ต้องลงมือปล้นหรือชิงทรัพย์ของใคร เพราะแม่เคยสอนไว้ว่า “ การที่ไปปล้นชิงทรัพย์ของใครนั้นเป็นการกระทำที่ผิดบาป และผิดกฎหมายอย่างรุนแรง”

“นายตุ๋”

ด้านครอบครัว บิดานายตุ๋ อายุ 70 ซึ่งนายตุ๋ไม่ทราบว่าบิดาจบการศึกษาชั้นอะไร รู้เพียงแต่ว่าได้เรียนหนังสือเท่านั้น ส่วนมารดาอายุ 65 ปี เป็นแม่บ้านและไม่ได้รับศึกษา มีพี่น้องร่วมบิดา-มารดา จำนวน 2 คน เป็นชายทั้ง 2 คน นายตุ๋เป็นบุตรคนที่ 2 ครอบครัวของนายตุ๋รักใคร่

กลมเกลียวกันดี นายตุ๋จะสนิทสนมกับมารดามากกว่าบิดา เพราะบิดาเป็นคนที่ดู มีระเบียบวินัยมาก บิดาชอบพานายตุ๋ไปฝึกทหารซึ่งชอบมาก ระหว่างนายตุ๋กับพี่ชายนั้นก็สนิทกัน แต่พี่ชายเป็นคนไม่ค่อยพูด ไม่เที๊ว บิดาเคยตินายตุ๋เมื่อนายตุ๋คือและพูดแล้วไม่เชื่อฟัง เพราะนายตุ๋ชอบยิงนก ตกปลา และแคะหูบ้างบางครั้ง

ด้านสังคม ขณะที่อยู่ต่างประเทศพม่า นายตุ๋มีเพื่อนฝูงเยอะมาก ประมาณ 15 คน ซึ่งเพื่อนทุกคนก็สนิทสนมกันดี และได้ร่วมทำกิจกรรมด้วยกัน เล่นด้วยกัน และนายตุ๋ไว้ใจในตัวเองเพื่อนมาก เมื่อเข้ามาในประเทศไทยมีเพื่อนชาวพม่า 1 คนที่สนิทกันและมาทำงานด้วย และยังเป็นบุคคลที่ร่วมก่อคดีนี้ด้วยกันอีกด้วย เมื่อเข้ามาในประเทศไทยนั้นนายตุ๋ก็มีเพื่อนที่เป็นคนไทย แต่ไม่สนิทสนมกันเนื่องจากตนเองมีเพื่อนชาวพม่าเข้ามาทำงานด้วยกัน และสื่อสารกันไม่ค่อยเข้าใจ ขณะนั้นยังไม่สามารถพูดภาษาไทยได้ แต่สามารถฟังได้เป็นบางครั้ง เพื่อนๆ นายตุ๋ทั้งหมดไม่มีใครเคยประกอบอาชญากรรม และคบค้าสมาคมกับผู้กระทำความผิด

ด้านเศรษฐกิจ บิดานายตุ๋ ประกอบอาชีพ ทหารพม่า ส่วนมารดา เป็นแม่บ้าน ขณะที่อยู่พม่านายตุ๋ไม่ได้ทำงาน เมื่อเข้ามาในประเทศไทย นายตุ๋ได้รับจ้างทำไร่ ประมาณ 70 บาท / วัน ทำงานได้ประมาณ 5 ปี นายตุ๋ไม่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัวแต่อย่างใด ช่วงแรกที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย รายได้ของนายตุ๋เพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากไม่ต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัว และไม่มีโอกาสได้ใช้เงินมากนัก แต่ระยะหลังนั้นนายตุ๋ดื่มเหล้า และมีค่าใช้จ่ายมากขึ้น รายได้จึงไม่เพียงพอในบางครั้ง จึงตัดสินใจหางานใหม่เพื่อจะได้ค่าจ้างเพิ่ม นายตุ๋จึงชวนเพื่อนเข้าสมัครงานเป็นช่างทาสี ได้รับค่าจ้าง 100 บาท / วัน เป็นงานที่ไม่หนัก รายได้เหมาะสมกับงานที่ทำ แต่เงินได้ที่ได้รับยังไม่เพียงพอกับรายจ่ายที่เกิดขึ้น

“นางชู”

ด้านครอบครัว บิดานางชูไม่ทราบว่าจะจบการศึกษาระดับใด มารดา จบการศึกษาด้านการแพทย์ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาจำนวน 4 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน นางชูเป็นบุตรคนที่ 4 ครอบครัวของนางชูรักใคร่กันดี มีความอบอุ่น ไม่ทะเลาะกัน นางชูมีความสนิทสนมกับบิดา เพราะบิดาดูแลเอาใจใส่ดีและทำตามใจ มารดาเป็นคนดูบ้าง แต่ไม่มาก พี่ชายทั้ง 3 คน ก็เป็นคนใจ

ดีทุกคน นางชูถูกเลี้ยงมาแบบเข้มงวด และมีตามใจบ้างเป็นบางครั้ง และต่อมามารดาได้จัดให้นาง ชูสมรสกับนายอันและมีบุตรด้วยกัน 2 คน โดยที่มารดาของนางชูเป็นคนเลี้ยงดูบุตร จากนั้นชูกับ นายอันได้เดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย แต่ระหว่างที่อยู่เมืองไทยนั้นชูและนายอันแยกกัน อยู่ นายอันทำงานที่คอนเมืองนานๆ ครั้งจะได้พบกัน แม้ว่าจะแยกกันอยู่นางชูยังคงเคารพและภูมิใจในตัวของสามี เพราะเป็นคนที่มีความรู้ สภาพความเป็นอยู่ในครอบครัวเป็นไปในทิศทางที่ดี ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกัน

ด้านสังคม ขณะที่นางชูอาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นั้น มีเพื่อนเยอะประมาณ 20 คน และ เพื่อน ๆ ทุกคนก็รักใคร่สนิทสนมกันดี และก็ได้ร่วมทำกิจกรรมเกี่ยวกับการศึกษาร่วมกัน ส่วนใหญ่มักจะมารวมตัวกันที่บ้านชู เพราะบ้านใหญ่ และแม่ชอบทำอาหารให้เพื่อนๆ ทาน ทำให้เพื่อนชอบมาที่บ้าน เพื่อนๆ ทุกคนมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับพ่อและแม่เป็นอย่างดี ระหว่างเพื่อน กับชูเชื่อใจและไว้วางใจซึ่งกันและกันมาก ชูเป็นคนที่ดีเพื่อนมาก และเต็มทีกับเพื่อนเสมอ เมื่อเข้ามาทำงานในประเทศนางชูมีเพื่อนเป็นคนไทยเยอะพอสมควร เพราะสามารถพูดและฟังภาษาไทยได้ และนางชูก็เป็นคนพูดเก่ง มีอัธยาศัยดี ปรับตัวเข้ากับคนไทยได้ดี เพื่อนๆ ที่นางชูรู้จักและสนิทสนมทุกคน ไม่มีใครเคยประกอบอาชีพกรรม และคบค้ากับบุคคลที่กระทำความผิดมาก่อน

ด้านเศรษฐกิจ บิดา ประกอบอาชีพ ค้าขายพลอย ในประเทศพม่า มารดา ประกอบอาชีพเป็นแพทย์ เมื่อชูเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ได้ทำงานเป็นแม่บ้าน รับค่าจ้างเดือนละ 5,000 บาท ซึ่งเพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากชูไม่ต้องจ่ายค่าที่พัก เพราะพักกับพี่สะใภ้ ค่าอาหารก็ทานที่บ้านของนายจ้าง ดังนั้นรายได้ก็เพียงพอแล้ว และพึงพอใจกับค่าจ้างที่รับ แต่ต่อมาทำงานก่อสร้างได้ค่าแรง 180 บาทต่อวัน รายได้ที่ได้รับเพียงพอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากพักอยู่กับนายจ้าง ตลอดระยะเวลา 6 เดือนที่ทำงานให้นายจ้างตนไม่ได้รับค่าจ้างเลย ที่อยู่ได้ก็เนื่องจากเงินเก็บที่ได้จากงานเก่า (เลี้ยงเด็ก) ซึ่งก็เก็บได้พอสมควร ตนจึงนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในระหว่างที่มาเป็นคนงานก่อสร้างนี้ โดยที่นางชูไม่มีภาระ หน้าที่ใด ๆ ที่จะต้องส่งเสียเลี้ยงดูบุตรเพราะมี ตา - ยายเลี้ยงดูอยู่แล้ว

“นางฝน”

ด้านครอบครัว บิดาเสียชีวิตเมื่ออายุ 70 ปี จบการศึกษาชั้น ป. 7 มารดา ไม่ได้รับการศึกษา มีพี่น้องร่วมบิดามารดาจำนวน 4 คน เป็นชาย 1 คน หญิง 3 คน นางฝนเป็นบุตรคนที่ 3 นางฝนมีครอบครัวที่อบอุ่น บิดา-มารดาของนางฝนรักใคร่กันดี พี่น้องทุกคนก็สนิทสนมกันเป็นอย่างดี มารดาเป็นคนที่สั่งสอนอบรมลูกทุกคนให้เป็นคนดี นางฝนรักและเชื่อฟังบิดาและมารดา และรักทำงานมากด้วย เมื่อมีปัญหาอะไรตนมักจะปรึกษาได้ทั้งกับบิดาและมารดา ซึ่งเป็นที่พึ่งให้ลูก ๆ ได้เสมอมา อีกทั้งยังเลี้ยงดูบุตรให้เป็นคนดี ในครอบครัวไม่เคยมีใครกระทำความผิดหรือรู้จักคนที่กระทำความผิดรุนแรงถึงขั้นถูกดำเนินคดีมาก่อน เพราะแม่สอนลูก ๆ เสมอว่า “การที่ขโมยของคนอื่น หรือทำคนอื่นให้เจ็บนั้นเป็นความผิดร้ายแรง”

ด้านสังคม ขณะที่อยู่ต่างประเทศมานาน นางฝนมีเพื่อนน้อย เพราะนางฝนมีพ่อ-แม่เป็นเพื่อนอยู่แล้วจึงไม่ได้สนิทสนมกับเพื่อนมากนัก แต่ฝนมีเพื่อนสมัยเรียนด้วยกัน ประมาณ 3-4 คน แต่ก็ไม่ได้สนิทสนมกันขนาดที่คุยกันได้ทุกเรื่อง และไม่ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ บ่อยนัก มีแต่กิจกรรมด้านการศึกษาบางครั้งเท่านั้น อีกทั้งฝนไม่ค่อยเชื่อใจและไว้ใจในตัวเพื่อนเลย ต่อมาเมื่อเข้ามาในประเทศไทยฝนก็ไม่มีเพื่อนที่เป็นคนไทย เพราะเข้ามาทำงานก็อยู่กับนายจ้างตลอดเวลา ไม่ได้ออกไปไหน มีระยะหนึ่งที่ได้ออกไปเที่ยวที่ THE MALL และได้รู้จักกับเพื่อนผู้ชายชื่อนายจง เชื้อชาติกระเหรี่ยง สัญชาติพม่า แต่ก็เป็นการรู้จักกันอย่างผิวเผินไม่ได้สนิทสนมแต่อย่างใด ดังนั้นเพื่อนๆ ของนางฝนที่รู้จักกันอย่างสนิทสนมไม่มีใครที่เคยประกอบอาชีพอาชญากรรมหรือคบค้าสมาคมกับผู้ที่กระทำความผิด

ด้านเศรษฐกิจ บิดาประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา มารดา ประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา ที่ประเทศพม่า ขณะอยู่พม่านางฝนช่วยบิดามารดาทำไร่ ทำนา เมื่อนางฝนเข้ามาทำงานในประเทศไทย ได้รับรายได้ประมาณ 2,500 – 4,000 บาท / เดือน ซึ่งเพียงพอกับค่าใช้จ่าย เพราะนางฝนอาศัยอยู่กับนายจ้าง ไม่มีค่าใช้จ่ายส่วนตัวใด ๆ และงานที่ทำก็ไม่หนัก เป็นงานสบาย ๆ นางฝนกล่าวว่า “ค่าจ้างที่ได้เหมาะกับงานที่ทำ และนายจ้างทุกคนก็เป็นคนดี ไม่ดูไม่ด่า” นางฝนส่งเงินไปให้ที่บ้านบ้างแต่ก็ไม่มากอะไร แต่มาระยะหลังที่บิดาเสียชีวิต ภาระค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น เพราะต้องเลี้ยงดูบุตร 3 คน และมารดาอีก 1 คน นางฝนจึงต้องการใช้เงินมากขึ้น

“นายอาม่อง”

ด้านครอบครัว บิดาของนายอาม่อง อายุ 60 ปี บิดาของนายอาม่องไม่ได้เรียนหนังสือ มารดาอายุ 70 ปี มารดาก็ไม่ได้เรียนหนังสือเช่นกัน นายอาม่องมีพี่น้อง จำนวน 5 คน เป็นชาย 3 คน เป็นหญิง 2 คน และนายอาม่องเป็นบุตรคนที่ 3 ครอบครัวของนายอาม่องรักใคร่กันดี โดยนายอาม่องมีความสนิทสนมทั้งกับบิดา – มารดามาก ทั้งสองคนเลี้ยงดูบุตรแบบเข้มงวดบ้าง ตามใจบ้าง เป็นบางครั้ง โดยปกติบิดาและมารดาเป็นคนใจดี จะดูหรือทำโทษก็ต่อเมื่อลูก ๆ คือไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน และบิดาของนายอาม่องเป็นคนชอบดื่มสุรามาก แต่ก็ไม่เคยทะเลาะกันเวลาที่เมาเหล้ากลับมาบ้าน ครอบครัวของนายอาม่องเป็นครอบครัวที่ยากจน เพราะฉะนั้นนายอาม่องจึงต้องเข้ามาทำงานในประเทศไทยและส่งเสียให้ทางบ้านบ้าง โดยที่นายอาม่องกล่าวว่า “ครอบครัวมีส่วนผลักดันให้ตนเองกระทำความผิดครั้งนี้ เพราะทางบ้านต้องการเงิน และขอให้ตนเองส่งเงินไปให้”

ด้านสังคม ขณะที่นายอาม่องยังอาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นั้น เขามีเพื่อนจำนวน 5 คน และมีเพื่อนที่สนิทกันมาก ชื่อ อะคา เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนเดียวกัน เคยดื่มเหล้าด้วยกันเที่ยวด้วยกัน และนายอาม่องก็ให้ความไว้วางใจกับเพื่อนคนนี้มาก เพื่อนของนายอาม่องทุกคนเป็นคนดีและไม่เคยมีใครกระทำความผิดร้ายแรงมาก่อน และในขณะที่อยู่ในประเทศไทยนายอาม่องก็มีเพื่อนที่เป็นคนไทยบ้างแต่ไม่มากนัก เพราะพูดสื่อสารกันไม่ค่อยเข้าใจ

ด้านเศรษฐกิจ บิดาและมารดาของนายอาม่อง ประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา ในประเทศพม่า นายอาม่องทำงานกับครอบครัว เมื่อเข้ามาทำงานในประเทศไทย นายอาม่องมีรายได้ประมาณ 1,800-3,000 บาท / เดือน ซึ่งรายได้ประมาณนี้พอใช้บ้างไม่พอใช้บ้าง เพราะเวลาที่นายอาม่องกลับบ้าน ทางบ้านจะขอเงินใช้เป็นประจำ ช่วงหลังเงินเดือนไม่ได้รับ เนื่องจากนายจ้างไม่ยอมให้ ยิ่งทำให้รายได้ไม่พอกับค่าใช้จ่าย เนื่องจากต่อวันค่าใช้จ่ายที่จะต้องมี คือค่าอาหาร ค่ารถ และบางครั้งก็ดื่มเหล้ากับเพื่อนๆ

“นายอาหน่ง”

ด้านครอบครัว บิดาของนายอาหน่ง มีอายุ 40 ปี ไม่ได้เรียนหนังสือ และมารดาที่แท้จริงของนายอาหน่งนั้นเสียชีวิตไปเมื่อนายอาหน่งอายุได้ 11 ปี และบิดาของนายอาหน่งก็ได้แต่งงานกับภรรยาคนที่ 2 อายุประมาณ 40 ปี นายอาหน่งและครอบครัวรักใคร่กันดี แม้ว่าแม่คน

ปัจจุบันจะไม่ใช่แม่แท้ๆ แต่รักนายแห่งเสมือนลูก จึงทำให้สนิทสนมกันดี และก็เคารพเชื่อฟังเสมือนแม่แท้ๆ นายอาแห่งมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน จำนวน 5 คน เป็นชาย 1 คน เป็นหญิง 4 คน และนายอาแห่งเองเป็นบุตรคนโต มีภาระที่ต้องเลี้ยงดูครอบครัวทุกคน โดยที่บ้านของนายอาแห่งมีคุณย่า อายุ 90 ปี อาศัยอยู่ด้วย และคุณย่าได้อบรมสั่งสอนให้ตนเองและน้อง ๆ เป็นคนดี นายอาแห่งรักและเป็นห่วงน้องคนที่ 3 มาก เพราะน้องดูแลเอาใจใส่เขา และเชื่อฟังตนเองมากที่สุด ครอบครัวของนายอาแห่งสอนให้เป็นคนดี ไม่ให้รังแกสัตว์ ไม่ว่าจะเป็หมา แมว หรือนก ปลา และก็ไม่เคยมีใครประพฤติผิดต่อศีลธรรมอันดีงามเลย

ด้านสังคม ในประเทศพม่า นั้น นายอาแห่งมีเพื่อนฝูงเยอะมาก และก็มีควมสนิทสนมกันพอประมาณ ส่วนมากก็เป็นเพื่อนที่เที่ยวเล่นด้วยกัน และสถานที่ที่ชอบไปก็คือภูเขา เพื่อนๆ ไม่ได้รับการศึกษา แต่ทุกคนเป็นคนดี และเมื่อเข้ามาทำงานในประเทศไทยก็มีเพื่อนเป็นคนไทย และสนิทกันมากคบกันมาประมาณ 5 ปีเศษ จากนั้นเพื่อนคนไทยคนนี้ก็ย้ายไปทำงานที่จังหวัดพิจิตร และไม่ได้พบกันอีกเลย คนไทยมีน้ำใจไม่เคยดูถูกเหยียดหยามคนแม่แต่น้อย เพื่อนๆ ที่อยู่รอบนายอาแห่งไม่มีใครที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิด และไม่มีส่วนร่วมในการกระทำผิด และไม่มีส่วนผลักดันเกิดการกระทำผิดในครั้งนี้

ด้านเศรษฐกิจ บิดาของนายอาแห่ง และแม่เลี้ยง ประกอบอาชีพทำไร่ ในประเทศพม่า ระหว่างที่นายอาแห่งอาศัยอยู่ในประเทศพม่านายอาแห่งประกอบอาชีพ ทำไร่ ทำนา และมีภาระเลี้ยงครอบครัว ซึ่งรายไม่พอกับค่าใช้จ่าย ทำให้ต้องตัดสินใจมาทำงานในประเทศไทย และงานที่ทำในครั้งแรกนั้นรายได้ เพียง 60-80 บาทต่อวัน จึงไม่เพียงพอต่อความต้องการของตน นายอาแห่งจึงไปรับจ้างขนส่งแรงงานต่างด้าว ได้ครั้งละ 150 บาท ซึ่งเพียงพอกับค่าใช้จ่าย และสามารถรับภาระที่ต้องเลี้ยงดูครอบครัวได้เป็นอย่างดี แต่เนื่องจากช่วงหลังนายจ้างไม่ยอมจ่ายเงิน ทำให้นายอาแห่งไม่มีเงินที่จะส่งไปให้ครอบครัว และค่าใช้จ่ายส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็ค่าอาหาร ค่ารถ และค่าเช่าบ้าน ซึ่งเป็นภาระที่นายอาแห่งต้องรับผิดชอบ เมื่อไม่ได้รับจ้างทำให้รายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย

“นายสมชาย”

ด้านครอบครัว บิดานายสมชาย อายุ 30 ปีเศษ เสียชีวิตแล้ว มารดาอายุ 40 ปี ทั้งบิดาและมารดาไม่ได้เรียนหนังสือ มีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันจำนวน 4 คน เป็นชาย 2 คน เป็นหญิง 2 คน และนายสมชายเป็นคนที่ 2 ซึ่งหลังจากที่บิดาเสียชีวิตลงมารดาก็เป็นผู้ดูแลบุตรคนเดียวมาตลอด โดยไม่ได้แต่งงานใหม่ มารดาเป็นคนใจดีมาก เลี้ยงดูบุตรทั้ง 4 คน แบบตามใจ แต่ก็มีคู้บ้าง อบรมสั่งสอนให้บุตรเป็นคนดี ไม่ให้รังแกใคร ไม่ว่าคนหรือสัตว์ อีกทั้งครอบครัวของนายสมชายก็ไม่เคยคบหาสมาคมกับคนที่ทำเรื่องผิดกฎหมาย และไม่มีใครในครอบครัวยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย พี่น้องทุกคนรักใคร่สามัคคีกันดี เพราะสงสารมารดาที่ต้องทำงานเลี้ยงดูพวกตนแต่เพียงผู้เดียว จึงไม่ทะเลาะกันเพื่อแม่

ด้านสังคม ขณะที่อาศัยอยู่ที่ประเทศพม่า นายสมชายมีเพื่อนเยอะ เป็นเพื่อนที่อยู่ตามแถบชายแดนไทย – พม่า อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก และเพื่อนที่สนิทก็มีหลายคน ส่วนใหญ่เป็นคนไทย และก็เล่นน้ำ ดูหนังด้วยกัน เป็นเพื่อนที่ไว้วางใจกันได้ แต่เพื่อนของนายสมชายก็ไม่เคยมีใครที่ทำความผิดรุนแรง หรือไม่มีเพื่อนคนไหนยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย ขณะที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นนายสมชายก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับคนไทยได้ดีมาก เพราะมีเพื่อนเป็นคนไทย เพื่อนๆ ที่นายสมชายรู้จักไม่มีใครคบค้าสมาคมกับผู้ที่ประกอบอาชญากรรม และไม่เคยกระทำความผิดมาก่อน

ด้านเศรษฐกิจ บิดาและมารดา ประกอบอาชีพทำไร่ – ทำนา ครอบครัวของนายสมชายเป็นครอบครัวที่ยากจน เพราะบิดาเสียชีวิต และมารดาเป็นพนักงานหาเลี้ยงครอบครัวเพียงผู้เดียว ลูก ๆ ทุกคนจึงไม่ได้รับการศึกษา และก็ต้องทำงานหาเลี้ยงตนเองและต้องพึ่งตนเองให้ได้ นายสมชายจึงได้เดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย ได้รายได้ประมาณ 1,500 – 2,000 บาท/เดือน ซึ่งก็เพียงพอต่อภาระค่าใช้จ่ายของนายสมชายแต่เพียงผู้เดียว แต่เมื่อนายสมชายต้องส่งเสียเงินให้ทางมารดาที่ประเทศพม่านั้นก็แทบจะไม่เพียงพอ เมื่อนายสมชายมาทำงานรับจ้างส่งเหล่า กลับไม่ได้รับค่าแรงทำให้ชีวิตความเป็นอยู่เริ่มลำบากขึ้น

สรุปสมมติฐานที่ 2

ปัจจัยสิ่งแวดล้อมด้านครอบครัว

ตารางที่ 23 แสดงระดับการศึกษาของบิดามารดาลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและ

ร่างกายต่อนายจ้าง

ระดับการศึกษา	บิดา		มารดา	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้รับการศึกษา	5	50.00	7	70.00
ชั้น 7	-	-	1	10.00
ชั้น 8	-	-	1	10.00
แพทย์	-	-	1	10.00
บวชเรียนที่วัด	1	10.00	-	-
ไม่ทราบไม่เคยบอก	4	40.00	-	-
รวม	10	100.00	10	100.00

จากตาราง 23 แสดงจำนวนและร้อยละระดับการศึกษาของบิดามารดาลูกจ้างชาวพม่า กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แบ่งได้เป็น ระดับการศึกษาของบิดา ไม่ได้รับการศึกษา มีจำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 บวชเรียน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ไม่ทราบไม่เคยบอก จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 และระดับการศึกษาของมารดา ไม่ได้รับการศึกษา จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.00 จบการศึกษาระดับชั้น 7 จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 จบการศึกษาระดับชั้น 8 จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 จบแพทย์ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ระดับการศึกษาของบิดามารดากลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่ไม่ได้รับการศึกษา

ตารางที่ 24 แสดงอาชีพของบิดามารดาลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อ
นายจ้าง

อาชีพ	บิดา		มารดา	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ทำไร่ทำนา	7	70.00	7	70.00
ธุรกิจส่วนตัว	1	10.00	1	10.00
ทหารพม่า	1	10.00	-	-
ไม่ทำงาน	1	10.00	1	10.00
แพทย์	-	-	1	10.00
รวม	10	100.00	10	100.00

จากตาราง 24 แสดงจำนวนและร้อยละของอาชีพบิดามารดาลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แบ่งออกเป็นอาชีพของบิดา ทำไร่ทำนา จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.00 ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ทหารพม่า จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ไม่ทำงาน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 และอาชีพของมารดา ทำไร่ทำนา จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.00 ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ไม่ทำงาน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 และแพทย์ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 อาชีพของบิดามารดาในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพ ทำไร่ทำนา

ตารางที่ 25 ตารางแสดงสถานภาพของบิดามารดาลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและ
ร่างกายต่อนายจ้าง

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
อยู่รวมกัน	10	100.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 25 แสดงจำนวนและร้อยละสถานภาพของบิดามารดาลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ทั้ง 10 รายอยู่ร่วมกัน

ตารางที่ 26 ตารางแสดงผู้อุปการะเลี้ยงดูในวัยเด็กของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

ผู้อุปการะเลี้ยงดูในวัยเด็ก	จำนวน	ร้อยละ
บิดา-มารดา	5	50.00
บิดาเลี้ยงคนเดียว	-	-
มารดาเลี้ยงคนเดียว	3	30.00
ปู่ ย่า ตา ยาย	1	10.00
ญาติพี่น้อง	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 26 แสดงจำนวน และร้อยละผู้อุปการะเลี้ยงดูในวัยเด็กของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แบ่งออกเป็น บิดามารดา จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 มารดาเลี้ยงคนเดียว จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 ปู่ ย่า ตา ยาย จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 และญาติพี่น้อง จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 กลุ่มตัวอย่างได้รับการเลี้ยงดูจากบิดามารดามีจำนวนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา มารดาเป็นผู้เลี้ยงกลุ่มตัวอย่างเพียงคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 30.00

ตารางที่ 27 ตารางแสดงสภาพการเลี้ยงดูในวัยเด็กของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

การเลี้ยงดู	จำนวน	ร้อยละ
เข้มงวด	3	30.00
ตามใจบางเรื่อง	4	40.00
ให้ความรักความอบอุ่น	3	30.00
ลงโทษรุนแรง	-	-
รวม	10	100.00

จากตาราง 27 แสดงจำนวน และร้อยละสภาพการเลี้ยงดูในวัยเด็กของลูกจ้างชาวพม่า กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แบ่งออกเป็น เลี้ยงดูแบบเข้มงวด จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 ตามใจบางเรื่อง จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 และให้ความรักความอบอุ่น จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 กลุ่มตัวอย่างได้รับการเลี้ยงดูแบบตามใจบางเรื่องมีจำนวนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 40.00

สถาบันครอบครัวมีความสำคัญต่อสังคมอย่างมาก เนื่องจากเป็นสถาบันแรกในการถ่ายทอดพื้นฐานการดำรงชีวิตของบุคคลทุกคนในสังคม แม้ว่าครอบครัวจะเป็นสถาบันที่เล็กที่สุด แต่ก็มีความสำคัญที่สุด เนื่องจากในทางสังคมวิทยาถือว่าครอบครัวเป็นพื้นฐานทางสังคมที่เป็นตัวกำหนดแบบแผนความประพฤติ ความเชื่อและหน้าที่ของสมาชิก ตลอดจนการแสดงความสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งบิดามารดาเป็นบุคคลสำคัญที่จะเป็นผู้อบรมสั่งสอนบุตรและวางรากฐานแห่งพฤติกรรมและบุคลิกภาพของบุตร ดังนั้นการศึกษาของบิดามารดาจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการถ่ายทอดปัญญามายังบุตร และทำให้เกิดการเรียนรู้ไปในทางที่ดี ประกอบการกับอาชีพของบิดามารดาเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงกับการศึกษาหากบิดามารดามีการศึกษาสูงการประกอบการอาชีพจะอยู่ในระดับดี ทำให้รากฐาน ทางด้านเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ดีเช่นกัน เมื่อทุกอย่างพร้อมการอบรมเลี้ยงดูบุตรก็ไปเป็นอย่างมีคุณภาพ

จากการศึกษาปัจจัยทางครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาค่ำ พบว่าบิดาของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 50 ไม่ได้รับการศึกษา ส่วนมารดา ร้อยละ 70 ไม่ได้รับการศึกษา มีสัดส่วนน้อยมากที่การศึกษาอยู่ในระดับสูง ดังนั้น ร้อยละ 70 บิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างจึงประกอบอาชีพทำไร่ทำนา ซึ่งมีเพียงร้อยละ 10 ที่บิดามารดาประกอบการอาชีพธุรกิจส่วนตัว และร้อยละ 10 ที่มารดาจะเป็นแพทย์ ดังนั้นเป็นผลให้ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในระดับฐานะยากจน ทำให้กลุ่มตัวอย่างเดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทยเพื่อหารายได้เลี้ยงดูตนเองและครอบครัว อย่างไรก็ตามจากการวิจัยครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างบิดามารดาอยู่ร่วมกันและช่วยดูแลบุตรด้วยกัน ไม่มีรายใดที่ครอบครัวแตกแยก แม้ว่าจะมีบ้างที่บิดาเสียชีวิตไปก่อน ทำให้มารดาต้องเลี้ยงดูแต่เพียงผู้เดียว แต่ครอบครัวก็ให้การอบรมเลี้ยงดูไปในทางที่ดี ร้อยละ 30 ได้รับความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา ร้อยละ 40 บิดามารดาเลี้ยงดูแบบตามใจ และร้อยละ 30 เข้มงวด ไม่มีรายใดที่ได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงจากบิดามารดาหากตนกระทำความผิดในวันเด็ก กล่าวโดยสรุป กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ได้รับการอบรมสั่งสอนและได้รับความรักจากบิดามารดาเป็นอย่างดี แม้ว่าบิดามารดาจะไม่มีความรู้ แต่ก็ได้รับคำสั่งสอนให้บุตรประพฤติตนไปในทางที่ดี ไม่กระทำความผิดต่อศีลธรรมอันดี ระหว่างบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างมีความรักใคร่กันดี ไม่เคยมีการทำร้ายร่างกาย และบิดามารดาไม่มีพฤติกรรมการกระทำผิดทำที่จะทำให้นุตรเกิดพฤติกรรมการณ์เลียนแบบจากบิดามารดาแม้แต่น้อย

สรุปได้ว่าปัจจัยทางด้านครอบครัวของลูกจ้างชาวพม่า ไม่เป็นสาเหตุกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เนื่องจากครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่รักใคร่กลมเกลียว และไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งถึงขั้นรุนแรง และแม้ว่าบิดามารดาของกลุ่มตัวอย่างจะมีระดับการศึกษาที่ต่ำ แต่ก็ไม่เคยอบรมสั่งสอนบุตรในทางที่ไม่ดี เพราะฉะนั้นไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ปัจจัยสิ่งแวดล้อมด้านสังคม

ตารางที่ 28 ตารางแสดงการคบค้าสมาคมกับผู้ที่เคยประกอบอาชญากรรมของลูกจ้างชาวพม่า
ที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

การคบค้าสมาคมกับผู้ที่เคยประกอบอาชญากรรม	จำนวน	ร้อยละ
เคยคบค้าสมาคม	-	-
ไม่เคยคบค้าสมาคม	10	100.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 28 แสดงจำนวนและร้อยละการคบค้าสมาคมกับผู้ที่เคยประกอบอาชญากรรม
ของลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 ราย ไม่เคย
คบค้าสมาคมกับผู้ที่เคยประกอบอาชญากรรม

พฤติกรรมการเรียนรู้ทางสังคมมีกับมนุษย์ทุกคน ซึ่งการเรียนรู้เป็นการตอบสนองต่อสิ่ง
เร้าภายนอก การตอบสนองถูกเรียนรู้โดยผ่านกระบวนการเลียนแบบ ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับกระบวนการ
การเสริมแรง มีทั้งทางบวกและทางลบ จากการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับ
ชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ไม่มีรายใดได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับ หรือเลียนแบบในพฤติกรรมของ
บุคคลที่เคยประกอบอาชญากรรม เนื่องจากสภาพแวดล้อมรอบตัวไม่ว่าจะเป็นครอบครัว ซึ่งบิดา
มารดาในกลุ่มตัวอย่างทุกรายไม่เคยประกอบอาชญากรรมทั้งสิ้น แม้กระทั่งญาติพี่น้องและเพื่อนที่
คบหาสมาคมด้วยก็ไม่มีผู้ใดเคยข้องเกี่ยวกับหรือประกอบอาชญากรรมมา ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าปัจจัย
ทางสังคมซึ่งพิจารณาเกี่ยวกับการคบค้าสมาคมกับผู้ที่เคยประกอบอาชญากรรมไม่ใช่สาเหตุให้เกิด
การกระทำผิดขึ้น เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 ราย ไม่เคยเกี่ยวข้องกับผู้ที่เคยประกอบอาชญากรรม

สรุปได้ว่าปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางสังคมของลูกจ้างชาวพม่า ไม่เป็นสาเหตุการกระทำผิด
ผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เคยคบค้าสมาคมกับผู้

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ตารางที่ 30 ตารางแสดงรายได้ของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง
ได้รับขณะทำงานในประเทศไทย

รายได้ บาท/วัน	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยได้รับค่าจ้าง	1	10.00
60 บาท	3	30.00
70 บาท	1	10.00
85 บาท	1	10.00
120 บาท	2	20.00
180 บาท	2	20.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 30 แสดงจำนวนและร้อยละรายได้ที่ได้รับขณะทำงานในประเทศไทยของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แบ่งออกเป็น ไม่เคยได้รับค่าจ้าง จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 มีรายได้ 60 บาท/วัน จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.00 รายได้ 70 บาท/วัน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 รายได้ 85 บาท/วัน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 รายได้ 120 บาท/วัน จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 และรายได้ 180 บาท/วัน จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 ดังนั้นรายได้ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับขณะอยู่ประเทศไทยส่วนใหญ่มีรายได้ 60 บาท/วัน คิดเป็นร้อยละ 30.00 รองลงมา 120 บาท/วัน คิดเป็นร้อยละ 20.00 และ 180 บาท/วัน คิดเป็นร้อยละ 20.00

เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจมีความสำคัญมากต่อรูปแบบการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคม และเป็นแรงผลักดันที่สำคัญต่อการกระทำทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ซึ่งสาเหตุการเกิดอาชญากรรมส่วนใหญ่มาจากความยากจนขาดแคลนในครอบครัว และสภาวะการว่างงาน ซึ่งจากการศึกษาวิจัยกลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มตัวอย่างชาวพม่าก่อนเข้ามาทำงานในประเทศไทย ร้อยละ 70 ยังไม่ได้ทำงาน และร้อยละ 30 ทำไร่นานา ซึ่งรายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายของครอบครัว จึงเดินทางเข้ารับจ้างทำงานในประเทศไทยซึ่งมีอาชีพที่หลากหลายกันไป ส่วนใหญ่ ร้อยละ 20 ประกอบอาชีพ ทำสวน และอาชีพก่อสร้าง รายได้ที่ได้รับประมาณ 60-180 บาทต่อวัน ซึ่งกล่าวได้ว่าเพียงพอกับค่าใช้จ่ายของกลุ่มตัวอย่างชาวพม่า และมีรายได้มากกว่าอยู่ในประเทศพม่า เนื่องจากกลุ่มตัวอย่าง 9 ราย มีความต้องการเงินเพื่อเลี้ยงดูครอบครัว เมื่อขาดรายได้เพราะถูกเบียดค่าจ้างทำให้ราย

ได้ที่พึ่งจะได้ขาดหายไป ทำให้เกิดความขาดแคลนและมีความหวังที่จะได้เงินค่าจ้างกับคืนมา มีเพียงหนึ่งราย คือ นายตู่ มีความต้องการในทรัพย์ เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง เนื่องจากทราบว่านายจ้างมีเงิน และตนเองก็ต้องในทรัพย์เพื่อนำมากิน เที่ยวและเสพยากับเพื่อนเท่านั้น จึงทำให้เกิดการกระทำผิด

สรุปได้ว่าปัจจัยสิ่งแวดล้อมทางเศรษฐกิจของกลุ่มช่างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง เนื่องจากรายได้ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย แต่เนื่องจากนายจ้างเบียดค่าจ้างทำให้รายได้ในส่วนที่จะได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายที่มีอยู่และบางรายก็มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น จึงทำให้ต้องกระทำผิด เพราะฉะนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ดังนั้นผลการทดสอบสมมติฐานปัจจัยทางด้านครอบครัว ไม่ใช่สาเหตุโดยตรงที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แต่เป็นส่วนประกอบที่มีผลต่อปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งจากการศึกษาวิจัยปัจจัยทางเศรษฐกิจในการพิจารณาถึงรายได้ของผู้กระทำผิดและครอบครัวของผู้กระทำผิด เป็นสาเหตุสำคัญในการกระทำผิดครั้งนี้ แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะกล่าวว่ารายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย แต่เมื่อขาดรายได้ไปเดือนใดเดือนหนึ่งทำให้มีผลกระทบต่อการดำรงชีวิต เนื่องจากฐานะทางครอบครัวไม่สามารถให้ความช่วยเหลือเรื่องเงิน ในยามที่กลุ่มตัวอย่างขาดแคลนเงินได้ ถึงถือได้ว่าปัจจัยทางครอบครัวและปัจจัยทางเศรษฐกิจเป็นตัวเสริมแรงกัน ส่วนปัจจัยทางด้านสังคมไม่ใช่เป็นสาเหตุของการกระทำผิดในครั้งนี้

ผลการวิจัยครั้งนี้ความสอดคล้องกับผลการวิจัยของไพสิฐ แก้วรัตน์ (2538) ศึกษาเรื่องปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย จากผู้ต้องขังเรือนจำกลางคลองเปรม พบว่า การคบค้าสมาคมกับผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในการประกอบอาชญากรรม ฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับการประทุษร้ายต่อชีวิตและร่างกาย แต่ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของทินกร เกื้อกุล (2539) โดยศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์ต่อการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ของผู้ต้องขัง : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ต้องขังชายในเรือนจำกลางคลองเปรม พบว่า การคบเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ และผลงานวิจัยของท้าวฉวี สบายโยธา (2542) ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของการขัดเกลาทางสังคมต่อการ

เป็นฆาตกร งานวิจัยฉบับนี้ได้ศึกษาว่า การขัดเกลาทางสังคมของกลุ่มตัวแทน การขัดเกลาทางสังคมทั้ง 6 กลุ่ม คือ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน กลุ่มอาชีพ โรงเรียน ศาสนา และสื่อมวลชน มีอิทธิพลต่อการเป็นฆาตกรหรือไม่ และได้มีการเก็บข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานจากนักโทษในเรือนจำกลางบางขวาง ที่กระทำผิดฐานฆ่าผู้อื่นโดยเจตนาใคร่ครวญไว้ก่อน จำนวน 12 คน ผลการศึกษาพบว่า เฉพาะสมมติฐานของกลุ่มเพื่อนเท่านั้น ที่มีอิทธิพลต่อการเป็นฆาตกร

สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิดของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 เป็นการพิจารณาในแง่การบริโภคเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ เป็นสิ่งกระตุ้นที่ทำให้เกิดการกระทำความผิดหรือไม่ ลูกจ้างได้เสพสารเสพติดจึงทำให้เกิดการบ้าคลั่ง ทำให้กระทำผิด วาเวอารมณ ได้แก่ ความกดดัน โกรธ โมโห คับแค้นใจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการกระทำผิด ความต้องการในทรัพย์สินเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองจึงเป็นเหตุให้กระทำความผิด และความต้องการทางเพศ เป็นสิ่งกระตุ้นให้กระทำความผิด ซึ่งได้พิจารณาประเด็นต่างๆ จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 ราย ได้ดังนี้

“นายวิน” การดำเนินชีวิตปกติก่อนการกระทำผิดของนายวิน นายวินจะดื่มเหล้าประมาณ เดือนละ 2 ครั้ง ส่วนใหญ่จะใช้ช่วงเวลากลางคืนหลังเลิกงานนั่งตั้งวงดื่มสุรากับเพื่อน ๆ ที่ทำงานด้วยกัน และปริมาณการดื่มประมาณ 2 แบนใหญ่ ดื่มกันเพียวๆ ไม่มีมิกเซอร์ ซึ่งเมื่อก่อนจะเป็นยี่ห้อที่ใช้บริโภคเป็นประจำ ขณะดื่มและหลังการดื่มนายวินมักมีสติเสมอ ไม่เมา สามารถควบคุมอารมณ์ได้ แต่มีบ้างที่ทะเลาะกับเพื่อนในวงเหล้า ไม่รุนแรงมากนักเพียงแค่โต้เถียงระหว่างการสนทนาแบบไม่มีสาเหตุ เมื่อโต้เถียงกันมากขึ้นก็ต่างคนต่างลุกขึ้นไปเข้าห้องน้ำ จากนั้นก็มานั่งกันต่อ นอกจากนี้นายวินไม่เคยเข้าไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติด และไม่เคยทดลองยาเสพติด เพื่อนที่คบกันก็ไม่มีใครเสพยา มีบ้างที่เห็นเพื่อนกลุ่มอื่นแอบเสพยา ส่วนใหญ่จะกินยาบ้า เพื่อให้มีแรงในการทำงาน

ก่อนกระทำผิดนายวิน ไม่ได้ดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ใดๆ ทั้งสิ้น และระดับอารมณ์ปกติ ไม่มีอารมณ์โกรธหรือโมโหใคร่มาก่อน แม้ว่าจะไม่พอใจนายจ้าง ในเรื่องที่ไม่ยอมจ่ายเงิน

เดือนเป็นเวลา 4 เดือน ก็ตามนายวินไม่เคยต้องการในทรัพย์สินสมบัติของนายจ้างแต่อย่างใด และไม่
ได้มีความต้องการทางเพศ เนื่องจากนายจ้างเป็นผู้ชาย

“นายสุ” การดำเนินชีวิตโดยปกติทั่วไปก่อนการกระทำความผิดของนายสุ นายสุกล่าวว่า “ผมเคยดื่มเหล้า เชียร์ซุน เข้าไป 1 ขวด เนื่องจากอยากลองว่ากินแล้วจะเป็นอย่างไร ผลปรากฏว่า
เมามากจนไม่ได้สติ อาเจียนจนร่างกายอ่อนเพลีย ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้หลังจากนั้นก็ไม่ได้
ดื่มเหล้าอีกเลย รวมทั้งสิ่งเสพติดทุกชนิดอีกด้วย” เนื่องจากสิ่งเสพติดเป็นสิ่งที่ไม่ดีต่อสุขภาพ
ครอบครัวของนายสุ หรือแม้แต่เพื่อนที่คบกันในประเทศพม่าก็ไม่เคยมีใครเสพยาเสพติด

ก่อนการกระทำความผิดนั้น นายสุไม่ได้ดื่มสุราหรือเสพยาเสพติดใด ๆ ในวันเกิดเหตุ
นั้นนายสุมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน ถ้านายจ้างไม่เบียดค่าแรงของสุ และพูดดกลกกันดี ๆ ก็จะทำ
ให้นายสุไม่เกิดอารมณ์โมโห วันเกิดเหตุนายสุเพียงต้องการพูดคุยดกลกค่าแรงของนายสุเท่านั้น
แต่เนื่องจากนายจ้างดื่มเหล้าไปมาก จึงทำให้เกิดการทะเลาะกันขึ้น และนายจ้างไม่สามารถควบคุม
สติตนเองได้ มุ่งแต่จะทำร้ายนายสุ นายสุจึงเกิดอารมณ์โมโหและโกรธมาก และทำลงไปเพื่อปก
ป้องตนเองเพื่อไม่ให้ถูกทำร้ายฝ่ายเดียว จึงทำให้เหตุการณ์เลวร้ายลง นายสุไม่ได้ต้องการใน
ทรัพย์สินของนายจ้าง เพียงต้องการทวงถามเรื่องค่าแรงของตนเท่านั้น อีกทั้งไม่ได้มีความต้องการทาง
เพศ เนื่องจากนายจ้างเป็นเพศชาย

“นายนิว” ขณะใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทย นายนิวมักมีการสังสรรค์กับเพื่อนเดือนละครั้ง
ซึ่งนายนิวจะนัดดื่มเหล้ากับเพื่อนพม่าด้วยกันหลังเลิกงาน ส่วนใหญ่จะดื่มแม่โจง ประมาณ 1-2
แบน ขึ้นอยู่กับจำนวนเพื่อนที่เข้ามาร่วมตั้งวงดื่มเหล้าถ้ามีประมาณ 3 คน ก็ดื่ม 1 แบน ถ้ามี
ประมาณ 5 คนก็ดื่ม 2 แบน ซึ่งการดื่มแต่ละครั้งจะไม่เมา สามารถควบคุมสติและควบคุมอารมณ์
ได้ และไม่เคยทะเลาะกับเพื่อน ๆ ในวงเหล้าเลย

ก่อนการทำความผิด นายนิว ไม่ได้ดื่มสุราใด ๆ หรือเสพยาเสพติดใด ๆ ทั้งสิ้น และ
ระดับอารมณ์ของนายนิวก็เป็นปกติ ไม่มีอารมณ์โกรธหรือโมโหใครมาก่อน และไม่ได้ต้องการใน
ทรัพย์สินของนายจ้าง แต่วันเกิดเหตุได้หยิบเงินนายจ้างมาเพื่อเป็นค่ารถหลบหนีเท่านั้น อีกทั้งไม่ได้
กระทำลงไปเพราะมีความต้องการทางเพศ เนื่องจากนายจ้างเป็นผู้ชาย

“นายเหลา” ในช่วงที่นายเหลาเข้ามาทำงานรับจ้างดูแลสวนผักที่จังหวัดแม่ฮ่องสอนนั้น นายเหลามักดื่มเหล้าเป็นประจำแต่ไม่มาก บางครั้งก็จะนั่งตั้งวงกินเหล้ากับเพื่อนๆ โดยมากมักดื่มแม่โจงแบบเพียว ๆ บางครั้ง ดื่มเพียง 1 – 2 แก้ว เพื่อเรียกน้ำย่อยจะได้กินข้าวได้เท่านั้น และดื่มประมาณสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง หลังเลิกงานแล้วเท่านั้น โดยจะดื่มกับเพื่อน ๆ หรือคนที่อาศัยอยู่ด้วยกันในบ้านพัก (ไม่ได้ระบุแน่นอนว่าเป็นใคร)

ก่อนการกระทำผิดนายเหลาได้ดื่มเหล้า เพื่อให้เกิดความกล้าที่จะเข้าไปทวงเงินส่วนแบ่งที่สมควรจะได้รับ และจะได้ไม่กลัวนายจ้าง แต่ถ้าปกตินายเหลาจะไม่ดื่มจนเมามาก สามารถควบคุมสติได้เป็นอย่างดี แม้เกิดอารมณ์โกรธหรืออารมณ์ไม่ดี และในการดื่มเหล้าแต่ละครั้งก็ไม่เคยมีเรื่องทะเลาะกับเพื่อน ๆ ในวงเหล้าแต่อย่างใด ส่วนสารเสพติดอื่น ๆ นายเหลาไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับมัน แม้แต่นิดเดียว

ก่อนวันเกิดเหตุนายเหลาเคยทะเลาะกับนายจ้าง เรื่องส่วนแบ่งรายได้ จากการดูแลสวนผัก แต่ก็ไม่นับบ่อยครั้งนัก นายเหลาทำได้แค่เพียงไม่พอใจนิดหน่อยเท่านั้น ไม่ได้โกรธแค้นอะไรมากมายแต่ประการใด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนายเหลาไม่ได้ต้องการในทรัพย์สินของนายจ้าง และไม่ได้มีความต้องการทางเพศแม้ว่าจะมีนายจ้างหนึ่งคน ที่เป็นผู้หญิง แต่ตนก็ไม่ได้ข่มขืนกระทำชำเราแต่อย่างใด

“นายตุ้” การดำเนินชีวิตของนายตุ้ก่อนถูกดำเนินคดี นายตุ้มักจะดื่มสุราเป็นประจำกับเพื่อน ๆ ซึ่งการดื่มต่อครั้งมีปริมาณที่มาก ประมาณ 3 ขวดต่อครั้ง โดยใช้เวลาหลังเลิกงานและเมื่อดื่มเหล้าเข้าไปแล้วนายตุ้ไม่สามารถที่จะควบคุมสติของตนเองได้เลย อีกทั้งนายตุ้ยังเป็นคนใจร้อนเมื่อมีอารมณ์โกรธหรืออารมณ์ไม่ดี นายตุ้จะควบคุมอารมณ์ได้บ้างไม่ได้บ้าง บางครั้งก็มีการตั้งวงเสพกัญชา และยาบ้าอีกด้วย และก่อนกระทำความผิดครั้งนี้นายตุ้ได้เสพกัญชาเข้าไปจำนวนหนึ่ง อารมณ์ของนายตุ้ก็ปกติไม่ได้มีอารมณ์โกรธ มีแต่สนุกสนาน อารมณ์ดีมาก แต่เพราะความต้องการอยากได้ทรัพย์สินของนายจ้าง เพื่อนำเงินที่ได้มาไปดื่มกินและเที่ยวเตร่ เพราะคิดว่านายจ้าง

มีทรัพย์สินเงินทองเยอะ แม้ว่านายจู้จะเมาเหล้าและกัญชา แต่ก็ไม่ได้ข่มขืนกระทำชำเรานายจู้
แต่อย่างใด

“นางชู” ระหว่างที่อยู่ประเทศไทย นางชูมีพฤติกรรมก่อนการกระทำความผิด คือ คืม
เหล้ากับเพื่อนบ้างบางครั้งในตอนเย็นหลังเลิกงาน และแต่ละครั้งก็คืมเครื่องคืมที่ผสมแอลกอฮอล์
เยอะมาก และหลังจากที่คืมจนเมาแล้ว นางแห่งจะนอนหลับอย่างเดียว ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกับ
เพื่อนที่คืมด้วยกัน หรือไม่เคยอาละวาดโวยวายแต่อย่างใด อีกทั้งสิ่งเสพติดทั้งหลายก็ไม่เคยยุ่งเกี่ยว
ก่อนจะกระทำความผิด นางชูจะเป็นคนที่มีอารมณ์หงุดหงิดง่าย อารมณ์ร้อน และก็ไม่สามารถควบคุม
อารมณ์ได้เลย และนางชูเคยทะเลาะกับนายจู้มาก่อน เนื่องจากแม่ของนางชูโทรศัพท์มาหา
คน แต่นายจู้ไม่ยอมให้รับสาย แล้วยังเอาโทรศัพท์ตีไปที่หน้าของชู และเอาน้ำร้อนมาสาดเข้าที่
แขนทั้ง 2 ข้าง จนเป็นแผลเป็น ตนเองเกิดความแค้นใจเป็นอย่างมาก เคยคิดที่จะทำร้ายร่างกาย
นายจู้บ้างเหมือนกัน แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวความผิด กลัวตำรวจจับเข้าคุก เหตุการณ์เกิดขึ้นเนื่อง
จากความคับแค้นใจที่มีมานาน ประกอบกับอารมณ์โกรธในช่วงเวลานั้น นางชูไม่เคยอยากได้ใน
ทรัพย์สินของนายจู้ เพราะที่บ้านในประเทศพม่า ก็มีฐานะดี จึงไม่ได้สนใจในทรัพย์สินของนายจู้
แต่ได้นำทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของนายจู้แจกให้ลูกจ้าง คนอื่น เพื่อเป็นค่าโดยสารกลับบ้าน

“นางฝน” ขณะที่อยู่อาศัยในประเทศไทย นางฝนไม่คืมแอลกอฮอล์ ของมีเงินเมา หรือแม้แต่
สารเสพติดใด ๆ เลย นางฝนเป็นคนอารมณ์ดี ใจเย็น และสามารถควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี อีกทั้ง
ทั้งนายจู้ก็ไม่เคยดูคั่วว่ากล่าวให้ต้องเจ็บแค้นใจ สาเหตุที่ทำให้ต้องกระทำความผิดครั้งนี้ เพราะ
สาเหตุพ่อตาย ภาระเพิ่มมากขึ้น นางฝนต้องการเงินมากขึ้น ก็เลยวางแผนกับเพื่อนที่พึ่งรู้จักกัน
ปล้นทรัพย์สินของนายจู้ ซึ่งนางฝนได้ลาออกมาและเห็นว่านายจู้มีทรัพย์สินเงินทองเยอะ และถ้า
ตำรวจมาสอบสวนก็ไม่สามารถตามมาถึงตนได้ นางฝนมีกุญแจสามารถเข้าบ้านของนายจู้ได้
และรู้เส้นทางหลบหนีเนื่องจากนายจู้ไว้วางใจในตัวนางฝนมาก นางฝนจึงเลือกที่จะปล้นในช่วง
เวลาที่นายจู้ไม่อยู่ โดยให้นายจงเป็นผู้ขโมย นางฝนเป็นคนคู่คั่นทาง แต่บังเอิญว่าวันนั้น
นายจู้ได้นอนหลับอยู่ที่ห้องและตื่นขึ้นมาเห็นเหตุการณ์พอดี นายจงเห็นดังนั้นก็กลัวว่านายจู้
จะแจ้งความเจ้าหน้าที่ตำรวจ จึงได้ฆ่าเพื่อปิดปาก แล้วหลบหนีออกมา นางฝนกล่าวอ้างว่า “ตนไม่
ได้รู้เห็นหรือนายจงนั้นได้ฆ่านางแดงตาย เพราะตนเป็นผู้คอยคู่คั่นทางอยู่ด้านนอก โดยให้นายจงเข้า
ไปเพียงคนเดียว” มาทราบเรื่องก็ตอนที่ถูกจับกุมดำเนินคดี แต่ทางสำนวนคดีระบุว่านางฝนมีความ
ผิดฐานร่วมกันฆ่า และปล้นทรัพย์

“นายอาม่อง” ในขณะที่นายอาม่องทำงานในประเทศไทยนั้น นายอาม่องได้ดื่มสุร่าบ้าง ประมาณสัปดาห์ละครั้ง ครั้งละ 1 กลม เวลาที่ดื่มสุราก็ไม่แน่นอน บางครั้งก็ตอนเช้า บางครั้งก็ตอนเย็น บางครั้งก็หลังจากเลิกงาน ส่วนใหญ่จะดื่มกับเพื่อน ๆ ไม่มีเพื่อนก็ไม่ดื่ม และทุกครั้งที่ได้ดื่มก็ไม่เคยทะเลาะกันกับเพื่อน ๆ เลย หลังจากดื่มเหล้าแล้ว นายอาม่องไม่สามารถที่จะควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ และก่อนที่จะกระทำความผิดนายอาม่องก็ได้ดื่มสุร่าเข้าไปเป็นจำนวน ½ ขวด อีกทั้งนายอาม่องเคยขัดแย้งกับนายจ้างมาก่อน ในเรื่องที่นายจ้างไม่ยอมจ่ายค่าจ้างให้ พอทวงถามก็บอกว่า “ไม่ให้ ไม่มีเงินจะให้” แล้วยังพูดว่ากล่าวนายอาม่อง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนายอาม่องไม่ได้ต้องการในทรัพย์ของนายจ้างแต่อย่างไร และแม้ว่านายจ้างจะเป็นผู้หญิงนายอาม่องก็ไม่ได้มีความต้องการทางเพศ เพราะนายอาม่องไม่ได้ข่มขืนกระทำชำเรานายจ้าง

“นายอาหน่ง” ดื่มเหล้าขาวเป็นประจำ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ขวด นายอาหน่งดื่มเหล้าไม่เป็นเวลาที่แน่นอน บางครั้งก็ตอนเช้า บางครั้งก็ตอนกลางวัน หรือไม่กี่ตอนเย็น และส่วนมากจะดื่มเหล้ากับเพื่อน ระหว่างการดื่มจะไม่เคยทะเลาะกับเพื่อนที่ดื่มด้วยกัน และปริมาณที่ดื่มก็ไม่สามารถทำให้นายอาหน่งเมาได้ ยังสามารถควบคุมสติได้เป็นอย่างดี โดยปกตินายอาหน่งเป็นคนใจร้อน โมโหง่าย หายเร็ว ต่อเป็นต่อย คำเป็นคำ ไม่ยอมคน นายอาหน่งเคยทะเลาะกับนายจ้าง (เหยื่ออาชญากรรม) หลายครั้งเกี่ยวกับการจ่ายค่าจ้างของนายอาหน่งกับเพื่อนๆ แต่ก็ถูกปฏิเสธว่ายังไม่ได้เบิกมาให้ “ไว้วันหลังจะเบิกมาให้” จึงทำอาหน่งและเพื่อนๆ โกรธและไม่พอใจ นายอาหน่งและเพื่อนๆ ไม่เคยเข้าไปข้องเกี่ยวกับยาเสพติดแต่อย่างใด

วันเกิดเหตุนายอาหน่งได้เข้าไปทวงถามเรื่องค่าจ้าง แต่นายจ้างยังคงเฉยไม่ให้เป็นและบอกว่าไม่มีเงิน จึงทำให้นายอาหน่งโมโหจนไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ จึงเป็นเหตุให้เหตุการณ์นี้ขึ้น แม้นายจ้างจะเป็นผู้หญิงแต่นายอาหน่งก็ไม่ได้มีความต้องการทางเพศจึงไม่ได้ข่มขืนกระทำชำเราแต่อย่างใด และนายอาหน่งกระทำลงไปก็ไม่ได้ต้องการในทรัพย์สินของนายจ้าง แต่ต้องการค่าแรงที่ควรจะได้รับเท่านั้น

“นายสมชาย” ขณะทำงานอยู่ในประเทศไทยนั้น นายสมชายกล่าวว่า “บางครั้งก็ดื่มเหล้าบ้าง แต่ไม่ได้ดื่มมาก นายสมชายจะดื่มเหล้าประมาณ 2-3 แก้ว ต่อครั้ง และจะดื่มในช่วงเวลา ก่อนเข้านอน โดยทุกครั้งจะดื่มกับเพื่อน หลังจากดื่มเหล้าแล้วไม่ได้เมามาก นายสมชายบอกว่า “เคยทะเลาะกับเพื่อนที่ดื่มด้วยกันเพียงครั้งเดียวเท่านั้น” แต่หลังจากนั้นก็แยกย้ายกันไปนอน พอตื่นขึ้นมาก็พูดคุยกันเหมือนเดิม โดยปกตินายสมชายเป็นคนที่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้เป็นอย่างดี

ก่อนการทำความผิคนั้น นายสมชายได้คืมเหล้าไปในประมาณที่ไม่มากนัก และนายสมชายสามารถควบคุมอารมณ์ได้บ้าง แต่เนื่องจากการโต้เถียงกับนายจ้าง อีกทั้งยังเคยทะเลาะกับนายจ้างมาก่อนเรื่องที่นายจ้างไม่ยอมจ่ายค่าแรง จึงทำให้เกิดบันดาลโทสะ และในวันเกิดเหตุ นั้นนายสมชายก็ไม่ได้ต้องการทรัพย์สินเงินทองของนายจ้างแต่อย่างใด แม้นายจ้างเป็นผู้หญิงแต่นายสมชายก็ไม่ได้มีความต้องการทางเพศ จึงไม่ได้ข่มขืนกระทำชำเราแต่อย่างใด

สรุปสมมติฐานที่ 3

ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิด

ตารางที่ 31 แสดงปริมาณการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

ปริมาณการคืม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่คืม	4	40.00
คืมเป็นประจำทุกวัน	1	10.00
สัปดาห์ละ 1 วัน	1	10.00
สัปดาห์ละ 2-3 วัน	2	20.00
เดือนละ 1 วัน	1	10.00
เดือนละ 2 วัน	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 31 แสดงจำนวนและร้อยละปริมาณการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แบ่งออกเป็น ไม่คืมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 คืมเป็นประจำทุกวัน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 สัปดาห์ละ 1 วัน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 สัปดาห์ละ 2-3 วัน จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ

ละ 20.00 เดือนละ 1 วัน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 และเดือนละ 2 วัน จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ดังนั้นอัตราการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ดื่ม คิดเป็นร้อยละ 60.00

ตารางที่ 32 แสดงการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก่อนการกระทำความผิดในวันเกิดเหตุ

การบริโภค	จำนวน	ร้อยละ
ดื่ม	5	50.00
ไม่ดื่ม	5	50.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 32 แสดงจำนวนและร้อยละการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก่อนการกระทำความผิดในวันเกิดเหตุ แบ่งออกเป็น ดื่มน้ำก่อนกระทำความผิดในวันเกิดเหตุ จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 และไม่ดื่ม จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.00 ซึ่งมีระหว่างดื่มน้ำกับไม่ดื่มน้ำมีส่วนที่เท่ากัน

ตารางที่ 33 แสดงพฤติกรรมหลังการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

พฤติกรรมหลังการบริโภค	จำนวน	ร้อยละ
เฉยๆ เพราะไม่ได้ดื่ม	4	40.00
มีสติ ควบคุมตัวเองได้	4	40.00
ควบคุมสติไม่ได้	2	20.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 33 แสดงจำนวนและร้อยละ ของพฤติกรรมหลังการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของลูกจ้างชาวพม่ากระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง แบ่งออกเป็น เฉยๆ เพราะไม่ได้ดื่ม จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 มีสติ ควบคุมตัวเองได้ จำนวน 4 ราย คิดเป็น

ร้อยละ 40.00 และควบคุมสติไม่ได้ จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 ดังนั้นพฤติกรรมหลังการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของลูกจ้างชาวพม่าส่วนใหญ่ เฉยๆ เพราะไม่ได้ดื่ม คิดเป็นร้อยละ 40.00 และมีสติ ควบคุมตัวเองได้ คิดเป็นร้อยละ 40.00

ตารางที่ 34 แสดงการใช้สารเสพติดของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อ นายจ้างที่ใช้ในการเสพขณะกระทำผิด

สารเสพติด	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เสพ	9	90.00
กัญชาและยาบ้า	1	10.00
รวม	10	100.00

จากตาราง 34 แสดงจำนวนและร้อยละการใช้สารเสพติดของลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ที่ใช้ในการเสพขณะกระทำผิด แบ่งออกเป็นไม่เสพมีจำนวนสูงสุด มีจำนวน 9 ราย คิดเป็นร้อยละ 90.00 และเสพกัญชาและยาบ้า จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 มีอัตราส่วน 9:1

ตารางที่ 35 แสดงความต้องการในทรัพย์สินของลูกจ้างชาวพม่าที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

ความต้องการในทรัพย์สินของนายจ้าง	จำนวน	ร้อยละ
มีความต้องการ	2	20.00
ไม่มีความต้องการ	8	80.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 35 แสดงจำนวนและร้อยละความต้องการในทรัพย์สินของนายจ้างจนเป็นเหตุให้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายนายจ้าง แบ่งออกเป็นมีความต้องการในทรัพย์สินจำนวน 2

ราย คิดเป็นร้อยละ 20.00 และไม่มีต้องการในทรัพย์สินของนายจ้าง จำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 80.00 มีอัตราส่วน 8:2

สติคือพลังแห่งปัญญา เมื่อใดขาดสติเมื่อนั้นแสดงถึงปัญญาที่หดหาย มนุษย์เป็นสัตว์สังคม สามารถดำรงอยู่เป็นสังคมได้ด้วยสติในการควบคุมอารมณ์ของตนเอง กดความเป็นตัวตนที่แท้จริงของตนเพื่อสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข เมื่อใดขาดสติ อารมณ์ก็จะเกิด หากมีสิ่งช่วยกระตุ้นเสริมยิ่งทำให้อารมณ์เกิดขึ้นไว เมื่อเพิ่มมากขึ้นพฤติกรรมจะเริ่มแสดงออกในแง่ลบ จากการศึกษาลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง พบว่าระดับการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 40 ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กลุ่มตัวอย่างที่ดื่มสัปดาห์ละ 1-3 ครั้ง มีร้อยละ 30 เดือนละ 1-2 วัน มีร้อยละ 20 มีเพียงร้อยละ 10 ที่ดื่มทุกวัน ซึ่งในการบริโภคต่อครั้งกลุ่มตัวอย่างที่สามารถควบคุมสติได้ มีร้อยละ 40 ส่วนที่ไม่สามารถควบคุมสติได้มีเพียง ร้อยละ 20 และในวันเกิดเหตุ มีกลุ่มตัวอย่างที่บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 50 ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้ดื่ม มีร้อยละ 50 ซึ่งมีสัดส่วนที่เท่ากัน นายคู่เป็น 1 ใน 5 ราย ที่บริโภคเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์และบริโภคในจำนวนมากประมาณ 3 แบนใหญ่ และในวันเกิดเหตุนายคู่ได้เสพกัญชาเข้าไป โดยปกตินายคู่มักจะเสพกัญชากับเพื่อนๆ เป็นประจำหลังการทำงาน มีบางครั้งที่เสพยาบ้า ทำให้ไม่สามารถควบคุมสติของตนเองได้ และเป็นสิ่งกระตุ้นให้กล้ากระทำความผิดมากยิ่งขึ้น ส่วนอีก 4 ราย คือ นายเหลา นายอาม่อง นายอาหน่ง และนายสมชาย ดื่มในปริมาณไม่มากนักยังสามารถควบคุมสติได้บ้าง แต่เมื่อดื่มไปแล้วทำให้เกิดความกล้ามากยิ่งขึ้น กล้าตัดสินใจไปเรียกร้องขอเงินเดือนกับนายจ้าง ส่วนกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 90 ไม่เสพสารเสพติด นอกจากความต้องการอยากได้ในทรัพย์สินของนายจ้าง ทำให้การกระทำความผิดแม้ว่านายจ้างจะเป็นคนดีสักเพียงใด ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ามี 2 รายที่กระทำความผิดเพราะต้องการในทรัพย์สินของนายจ้าง คือนางฝนและนายคู่ ซึ่งนายจ้างของทั้งสองคนเป็นคนดี มีน้ำใจ แต่เพราะความต้องการในทรัพย์สินจึงทำให้กระทำความผิด โดยเฉพาะนายคู่ที่ขาดสามัญสำนึกที่ดี เนื่องจากต้องการทรัพย์สินเพื่อนำไปเที่ยว ซื้อเหล้าและยาเสพติด ส่วนนางฝนเพราะภาวะที่ต้องดูแลคนทั้งครอบครัวหลังจากที่บิดาได้เสียชีวิตลง จึงตัดสินใจที่จะกระทำความผิด

ผลการวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของคณะผู้วิจัยของคณะอนุกรรม การวางแผนพัฒนาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และสวัสดิการสังคม สำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (2524) ศึกษาพบว่า สาเหตุในการกระทำผิดโดยทั่วไป ร้อยละ 61.57 เกิดขึ้นเนื่องจากสาเหตุทางด้านอารมณ์ อันได้แก่ ความคับแค้นใจ ความก้าวร้าว ความอาฆาตพยาบาท ความอยากได้ในสิ่งซึ่งไม่ใช่เป็นของตน สาเหตุทางสังคม อันได้แก่ ยาเสพติด โอกาสและสิ่งแวดล้อมอำนวยให้กระทำ สาเหตุทางด้านจิตใจ อันได้แก่ จิตใจไม่เข้มแข็งถูกชักจูงง่าย มีความผิดปกติทางจิตตั้งแต่กำเนิด และสาเหตุในการกระทำความผิดร้อยละ 37.87 เกิดจากการมีผู้ติดตามแหล่งอบายมุขต่างๆ สาเหตุในการกระทำผิด ร้อยละ 0.56 เกิดจากการสาเหตุอารมณ์ชั่ววูบ ขาดสติ เพราะเสพยาของมีนเมา

สรุปได้ว่าปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิดของลูกจ้างชาวพม่าเป็นสาเหตุให้กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าปัจจัยกระตุ้นทางด้านเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีส่วนในการกระตุ้นให้เกิดความกล้าที่จะกระทำการผิด จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 60 ที่บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และก่อนกระทำผิดในวันเกิดเหตุ ร้อยละ 50 ได้ดื่มแอลกอฮอล์เพื่อเรียกความกล้าที่จะเข้าไปทวงถามเรื่องเงิน จนเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิดขึ้น นอกจากนี้ความต้องการในทรัพย์สินของนายจ้างก็เป็นสาเหตุให้กระทำความผิด ส่วนทางด้านสารเสพติดไม่อาจสรุปได้ เนื่องจากมีเพียง 1 ราย ที่เสพยาเสพติด ด้านความต้องการทางเพศไม่มีกลุ่มตัวอย่างรายใดเลยกระทำผิดเพราะมีความต้องการทางเพศ เพราะฉะนั้นในส่วนการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และความต้องการในทรัพย์สินของนายจ้างเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานข้อที่ 4 พฤติกรรมของเหยื่ออาชญากรรม เป็นสาเหตุให้ลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 เป็นการพิจารณาในพฤติกรรมของเหยื่อ ได้แก่ ความผูกพันระหว่างนายจ้างลูกจ้างมีมากน้อยเพียงใด ลักษณะนิสัยของนายจ้างเป็นอย่างไรจึงเป็นเหตุให้ถูกทำร้าย นายจ้างกดดันลูกจ้างอย่างไร อันเป็นเหตุให้เกิดการกระทำผิด โดยพิจารณาข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 10 ราย มีรายละเอียดดังนี้

“นายวิน” เขื่ออาชญากรรมในการกระทำผิดครั้งนี้ คือนายสมชาย (นายจ้างของนายวิน) ซึ่งเป็นชาย อายุประมาณ 45 ปี บุคลิกภาพและรูปร่างของนายสมชาย นายสมชายเป็นคนจีบ่น จู้จี้ ชอบหงุดหงิดเป็นประจำ ชอบดื่มเหล้า นายสมชายมีรูปร่างสันทัด ไม่อ้วน ไม่ผอม สูงประมาณ 170 ซม.

นายสมชายเป็นผู้ว่าจ้างให้นายวินมาทำสวนผลไม้ จังหวัดเชียงราย มีพื้นที่ประมาณภูเขาหนึ่งลูก ช่วงเวลาในการจ้างตั้งแต่เวลา 6.00- 18.30 น. หน้าที่รับผิดชอบของนายวิน คือให้ดูแลภายในสวนทุกอย่าง ได้แก่ ถางหญ้า ตัดแต่งกิ่ง ห่อผลไม้ ฉีดยาฆ่าแมลง เป็นต้น นายสมชายอาศัยอยู่ที่สวนเพียงคนเดียวเท่านั้น ส่วนครอบครัวมาเยี่ยมบ้างเป็นบางครั้ง เนื่องจากภรรยา และบุตรของนายสมชายอยู่ที่เพชรบุรี นายสมชายมีเพื่อนที่อยู่ในจังหวัดเชียงรายซึ่งเพื่อนๆ มาเยี่ยมอยู่เสมอในช่วงกลางคืน และร่วมนั่งกินอาหารและดื่มเหล้าเกือบทุกวัน นายวินไม่ได้มีความสนิทสนมกับนายสมชายสักเท่าไร มีโอกาสในการพูดคุยกับนายสมชายก็เพียงเวลาที่ได้รับคำสั่งให้ทำงานที่นายสมชายต้องการ และเวลาที่จะขอรับเงินเดือนเท่านั้น อีกทั้งไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาไทยได้มาก ฟังและพูดได้เพียงบางคำเท่านั้น นายสมชายเป็นคนพูดจาดีเป็นบางครั้งถ้าอารมณ์ดี แต่เมื่อใดที่โกรธหรือไม่พอใจก็จะดูอย่างรุนแรง ซึ่งบางคำที่นายสมชายด่า นายวินเข้าใจบ้าง อีกทั้งงานที่ให้ทำหนักแต่ไม่ยอมจ่ายค่าแรง ตั้งแต่เข้ามาทำงานจนกระทั่ง 4 เดือนก็ยังไม่ได้รับค่าจ้างแต่อย่างใด แม้ว่าจะไปขอเบิกเงินก็ถูกบอกปิดเสมอมา นายวินกล่าวว่า “หากนายจ้างเป็นคนดีก็คงไม่เบียดค่าจ้างอย่างแน่นอน” ในการกระทำผิดครั้งนี้ นายวินกล่าวว่า “ส่วนหนึ่งของการกระทำผิดเกิดขึ้นจากพฤติกรรมของเหยื่อโดยตรงที่ยั่วจนทำให้กระทำผิดลงไป และอีกส่วนเกิดจากความไม่พอใจของตนและเพื่อนจากการถูกเบียดค่าจ้าง”

“นายสุ” เขื่ออาชญากรรมในการกระทำผิดครั้งนี้เป็นเพศ ชาย คือ เจ้าแก้วเล็ก อายุประมาณ 30 กว่าปี เจ้าแก้วเล็กเป็นคนรูปร่างผอม สูงเป็นประมาณ 170 ซม. เป็นคนที่ชอบดื่มเหล้าอยู่เป็นประจำ นายสุไม่ได้สนิทสนมกับเจ้าแก้วเล็กเท่าใด เนื่องจากชอบทำตัวข่มคนอื่น และชอบอ้างตัวว่าเป็นน้องของเจ้าใหญ่ อีกทั้งไม่ค่อยจะขยันทำงานสักเท่าไร ชอบตั้งวงดื่มเหล้ากับพวกคนงานที่บ้านพักคนงาน แต่ก็ไม่เคยดูค้ำว่ากล่าวนายสุชาติแต่อย่างใด

นายสุกล่าวว่า “นายจ้างคนก่อน ๆ ที่ตนเคยทำงานล้วนใจดีไม่เบียดค่าแรง ไม่ดูค้ำว่ากล่าว ถึงแม้เจ้าแก้วเล็กเองก็ไม่เคยดูค้ำว่ากล่าวตน แต่โทษที่เจ้าแก้วเล็กเบียดค่าแรงของตนเท่านั้น และตนเองก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะฆ่าเจ้าแก้วเล็กให้ถึงแก่ชีวิตแต่อย่างใด”

“นายนิว” เขื่ออาชญากรรมในการกระทำความผิดครั้งนี้ คือ เขียวก ซึ่งเป็นชาย อายุ ประมาณ 40 ปี บุคลิกภาพและรูปร่างของเขียวก คือ รูปร่างท้วม ผิวขาว สูงประมาณ 170 ซม. อุปนิสัยของเขียวก เป็นคนใจร้อน พูดจาโผงผาง ชอบกดขี่ข่มเหงและชอบพูดจาขู่เพื่อน ๆ ของนายนิว ซึ่งมักขู่ว่า “จะไปแจ้งตำรวจให้มาจับพวกพม่าให้หมด ข้อหาถักลอบเข้าเมือง” ในกรณีที่เพื่อน ๆ ของนายนิวไปทวงถามเรื่องเงินค่าจ้าง เขียวกก็มักจะขู่แบบนี้ทุกครั้ง เพื่อจะได้ไม่ต้องจ่ายค่าจ้าง

นายนิวกกล่าวว่า “นายนิว และเขียวกมีความสนิทสนมกันพอสมควร เพราะก่อนที่นายนิวจะมาทำงานกับเขียวกนั้นตนก็ได้ไปมาหาสู่กันอยู่บ่อย ๆ กับเพื่อน ๆ ที่ทำงานอยู่ก่อนแล้วกับเขียวก และเขียวกก็ได้เรียกให้ตนมาขายเนื้อช่วยในเวลาที่ไม่มีคนงานหรือทำงานไม่ทัน แต่ไม่ได้เข้ามาทำประจำตลอดเวลา แต่เขียวกก็ไม่ได้ให้ความไว้วางใจในตัวนายนิวแต่อย่างใด นายนิวกกล่าวว่า “การที่ตนได้กระทำความผิดไปนั้น ไม่ได้ตั้งใจที่จะให้เกิดขึ้นเลย ตนไปหาเขียวกเพื่อทวงถามเรื่องค่าจ้างที่ยังไม่จ่าย และไม่พบเพื่อน ก็เลยคิดว่าเขียวกเรียกตำรวจมาจับเพื่อน ๆ ไปหมดเหมือนที่เคยพูดจาขู่ไว้” และก็ไม่ได้มีการวางแผนล่วงหน้า ไม่มีผู้ร่วมรู้เห็นหรือร่วมกระทำความผิดในครั้งนี้แต่อย่างใด

“นายเหลา” เขื่ออาชญากรรมในการกระทำผิดครั้งนี้ คือ นายรงค์ผู้เป็นสามี อายุ ประมาณ 45 ปีและนางจำเนียรผู้เป็นภรรยา อายุประมาณ 30 ปี ซึ่งทั้งสองได้ว่าจ้างให้นายเหลาและเพื่อน ๆ ดูแลสวนผัก โดยนายรงค์และนางจำเนียรเป็นผู้ลงทุน นายเหลาและเพื่อน ๆ ลงแรงเพาะปลูกและดูแลผักในฮ่องกงและเมื่อใดที่ขายผักได้ก็แบ่งตามส่วนที่ตกลงกันไว้ ซึ่งบางครั้งก็ไม่ยอมจ่ายและแบ่งส่วนไม่ตรงกับที่ตกลงกันไว้ นายรงค์มีรูปร่างสูงใหญ่ ผิวขาว เป็นคนพูดจาดี น่าเชื่อถือ ส่วนนางจำเนียรรูปร่างไม่อ้วนไม่ผอม ผิวคล้ำ ปากร้าย ชอบโวยวาย และมักแบ่งส่วนไม่ตรงตามที่ตกลงไว้

นายเหลาทำงานกับนายรงค์และนางจำเนียรได้ประมาณ 1 ปีกว่า ตามรอบการปลูกผัก และมีความสนิทสนมกันพอสมควร แต่ก็ไม่ได้ให้ความไว้วางใจกับตนมากนัก งานที่นายเหลาทำไม่ได้หนักหนาอะไร แต่ที่ทนไม่ได้ก็คือ การที่นายรงค์และนางจำเนียรมักจะโกงค่าจ้างของตน

โดยเฉพาะนางจำเนียรค่าแก่ง ชอบไวววย ซึ่งการกระทำความผิดครั้งนี้ นายเหลาอ้างว่า “ไม่ได้ตั้งใจทำ เพียงต้องการทวงถามค่าจ้างที่ตกลงกันไว้เท่านั้น”

“นายคู่” เหตุอาชญากรรมครั้งนี้ คือ นายโรจน์ เป็นเพศชาย อายุประมาณ 40 ปี มีรูปร่างสันทัด ผิวขาว สูงประมาณ 170 ซม. และนางวิสา เป็นเพศหญิง อายุประมาณ 30 กว่าปี รูปร่างผอม ผิวขาว สูงประมาณ 160 ซม. ทั้งคู่เป็นนายจ้างที่ใจดี ไม่เคยดุด่า หรือดูถูกเหยียดหยาม นายคู่กับเพื่อน และงานที่ทำกับนายโรจน์นั้นก็ไม่น่าหนัก งานที่ทำคือ เป็นช่างทาสี และได้ค่าแรง 100 บาท / วัน ซึ่งเป็นค่าแรงที่นายคู่พอใจมาก และค่าจ้างนั้นเหมาะสมกับแรงงานที่ทำไป

“นางชู” เหตุอาชญากรรมในการกระทำความผิดครั้งนี้ คือ นางเจียง (ผู้เป็นมารดา) และนส.ติม (ผู้เป็นบุตรสาว) นางเจียงอายุ 52 ปี รูปร่างท้วม สูงประมาณ 155 ซม. นส.ติม อายุ 32 ปี ตัวใหญ่ รูปร่างอ้วนๆ สูงประมาณ 160 ซม.ขึ้นไป ทั้งสองคนจะให้ความสนิทสนมพูดคุยดี ด้วยดีต่อเมื่ออารมณ์ดี แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดีก็จะด่า ว่าสารพัด งก ค่าแรงไม่ยอมจ่าย และไม่เคยที่จะให้ความไว้วางใจต่อนางชูสักเท่าไร เคยทำร้ายร่างกายนางชู โดยการเอาโทรศัพท์ตีไปที่หน้า และเอาน้ำร้อนสาดไปที่แขนทั้ง 2 ข้างจนเกิดรอยเป็นแผลเป็นจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ก่อนเกิดเหตุการณ์ที่นางชูจะกระทำความผิดนั้น นางเจียงผู้เป็นมารดา ได้แอบไปถ่ายรูปคนงานที่เป็นสามีภรรยาหันหลังนอนด้วยกัน แล้วเอามาให้คนงานด้วยกันดู นางชูเห็นดังนั้นเลยต่อว่า นางเจียงว่า “ชายทำแบบนั้นทำไม มันน่าเกลียดมาก” (ซึ่งตอนนั้นตนยังพูดภาษาไทยไม่ชัดเจน และได้เรียกนางเจียง ว่า “ชาย” เพราะนางเจียงอายุมากแล้ว) นางเจียงโมโหที่โดนนางชูต่อว่าต่อหน้าคนงานคนอื่น เลยเกิดความอับอายและโมโห จึงจับนางชูมัดไว้ แล้วเอาไม้ขนาด 3 ฟุต ตีไปที่ลำตัวทั้งตัว แล้วเอาน้ำสาด และให้นอนทั้งเปียก ๆ อยู่อย่างนั้นทั้งคืน ไม่ยอมแก้มัด ตนจึงเกิดความแค้น และเก็บกอดมานานจึงได้กระทำความผิดครั้งนี้และถูกดำเนินคดีในที่สุด

“นางฝน” เหตุอาชญากรรมเป็นเพศ หญิง อายุประมาณ 50 ปีเศษ ชื่อนางแดง เป็นคนใจดี มีน้ำใจ รูปร่างไม่ผอมไม่อ้วน สูงประมาณ 155 ซม. โดยนางฝนมาทำงานเป็นแม่บ้านให้และระหว่างที่ทำงานอยู่นั้นก็ให้เงินเดือน 2,500 บาท / เดือน และนางฝนยังได้กินอยู่กับนางแดง โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ระหว่างนางแดงกับนางฝนสนิทสนมกันมาก และนางแดงให้ความ

ไว้วางใจนางฝนมาก คอยให้ความช่วยเหลือนางฝนเสมอ แม้ว่านางฝนจะกลับไปพม่าเมื่อกลับมา ก็หางานให้ทำ

“นายอาม่อง” เขื่ออาชญากรรมเป็นเพศ หญิง อายุประมาณ 30 ปีเศษ ชื่อ นางแจ่ม รูปร่างสูงใหญ่ สูงประมาณ 165 ซม. ผิวขาว เป็นคนที่ชอบคุณค่าพุดจาไม่ดี และชอบเบี้ยวค่าแรงประจำ นางแจ่มจ้างให้นายอาม่องเลี้ยงไก่ในฟาร์ม โดยให้ค่าแรงวันละ 100 บาท ซึ่งนายอาม่องเห็นว่า ได้รับค่าแรงไม่เหมาะกับงานที่ทำ เนื่องจากนางแจ่มใช้งานอย่างหนัก แต่ตนก็ยังพอใจที่จะทำงานอยู่กับนางแจ่ม เพราะไม่อยากเปลี่ยนงาน และต้องการเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายให้กับทางบ้านด้วย ระหว่างนางแจ่มกับนายอาม่องไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก และนางแจ่มไม่เคยไว้วางใจในตัวนายอาม่องสักเท่าไร

“นายอาเหม่ง” เขื่ออาชญากรรมเป็น เพศ หญิง อายุประมาณ 30 ปีเศษ เกือบ 40 ปี ชื่อ นางสมหมาย เป็นหญิงร่างใหญ่ ผมหงอกสั้นเหมือนผู้ชาย พุดจาโง่งมงาย หัวไม่กลัวใคร เป็นผู้หญิงเก่งมากคนหนึ่ง ที่นายอาเหม่งยอมรับนับถือ และยังชอบดื่มเหล้าเป็นประจำอีกด้วย โดยนางสมหมายว่าจ้างให้นายอาเหม่งและเพื่อน รับ – ส่งคนงานต่างด้าว โดยให้ค่าจ้างประมาณ 150 บาท / 1 ครั้ง การขนแรงงานต่างด้าว ซึ่งนายอาเหม่งกล่าวว่า “เป็นค่าจ้างที่คุ้มกับแรงที่ลงไป” อย่างไรก็ตามนายอาเหม่งยืนยันว่า “ที่กระทำการไปเพราะต้องการจะทวงถามค่าจ้างที่ติดค้างไว้เท่านั้น ไม่ได้ตั้งใจที่จะฆ่านางสมหมายแต่อย่างใด แต่เนื่องจากเกิดการโต้เถียงกันขึ้น อีกทั้งนางสมหมายเอาปืนออกมาข่มขู่ จึงทำให้เกิดบันดาลโทสะ และระหว่างนายอาเหม่งกับนางสมหมายมีความสนิทสนมกันบ้างแต่ไม่มาก นางสมหมายไม่ได้ให้ความไว้วางใจในตัวนายอาเหม่งมากนัก

“นายสมชาย” เขื่ออาชญากรรมเป็นเพศ หญิง อายุประมาณ 38 ปีเศษ ชื่อ นางเสียง รูปร่างดี ไม่อ้วนไม่ผอม สูงประมาณ 165 ซม. ผิวขาว โดยนายสมชายได้รับจ้างนางเสียง ที่จังหวัดตาก นางเสียงเป็นคนพุดจาโง่งมงาย บางครั้งก็ใจดี บางครั้งก็ดุ นายสมชายไม่ค่อยสนิทสนมกับนางเสียงสักเท่าไร ก็พุดคุยกันตามประสานายจ้างและลูกจ้างเท่านั้น และนางเสียงก็ไม่ได้ให้ความไว้วางใจนายสมชายสักเท่าใด นางเสียงไม่เคยแสดงท่าที่ยั่วยุอารมณ์ทางเพศแก่นายสมชายเลยสักครั้งเดียว และก่อนเกิดเหตุ นายสมชายก็ไม่ได้มีความต้องการทางเพศแต่อย่างใด เพราะจากสำนวนคดีเขียนไว้ว่าไม่มีร่องรอยการข่มขืนกระทำชำเรา

สรุปสมมติฐานที่ 4

พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม มีจำนวนทั้งสิ้น 13 คน

ตารางที่ 36 ตารางแสดงจำนวนเพศของเหยื่ออาชญากรรมของลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	5	38.46
หญิง	8	61.54
รวม	13	100.00

จากตารางที่ 36 แสดงจำนวนและร้อยละเพศของเหยื่ออาชญากรรม แบ่งออกเป็นเพศชาย จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.46 และเพศหญิงจำนวน 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 61.54 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าเหยื่ออาชญากรรมในครั้งนี้นี้อาชญากรรมถูกกระทำมากกว่าเพศชาย ซึ่งอาจเนื่องจากเพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอไม่สามารถจะต่อสู้ป้องกันตนเองได้มาก อีกทั้งผู้หญิงมักจะถูกจิก ขอบบ่น โวยวาย และงก ซึ่งอาจเป็นส่วนที่ถูกกระทำผิดได้

ตารางที่ 37 ตารางแสดงอายุของเหยื่ออาชญากรรมของลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
30 - 39	7	53.85
40 - 49	4	30.77
50 - 60	2	15.38
รวม	13	100.00

จากตาราง 37 แสดงให้เห็นจำนวนและร้อยละ ของอายุเหยื่ออาชญากรรมของลูกจ้างชาวพม่า แบ่งออกเป็นช่วงอายุ ได้แก่ อายุ 30-39 ปี จำนวน 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.85 อายุ 40-49 ปี จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.77 และอายุ 50-60 ปี จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 20 จาก

การสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าเหยื่ออาชญากรรมที่มีอายุ 30-39 ปี ถูกทำร้ายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.85

ตารางที่ 38 ตารางแสดงลักษณะนิสัยเหยื่ออาชญากรรม

ลักษณะนิสัยของเหยื่อ	จำนวน	ร้อยละ
ใจดี มีน้ำใจ	5	38.46
ขี้บ่น จู้จู้จุกจิก	3	23.08
งก ขี้เหนียว	2	15.38
กดขี่ข่มเหง	3	23.08
รวม	13	100.00

จากตาราง 38 แสดงจำนวนและร้อยละของลักษณะนิสัยเหยื่ออาชญากรรม แบ่งออกเป็นใจดีมีน้ำใจ จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.46 ขี้บ่น จู้จู้จุกจิก จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.08 งกขี้เหนียว จำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.38 และกดขี่ข่มเหง จำนวน 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 23.08 เหยื่ออาชญากรรมที่มีนิสัยใจดี มีน้ำใจ ถูกลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย มีจำนวนสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 38.49 รองลงมาคือเหยื่อที่มีนิสัยขี้บ่น จู้จู้จุกจิก คิดเป็นร้อยละ 23.08 และกดขี่ข่มเหง คิดเป็นร้อยละ 23.08

ตารางที่ 39 ตารางแสดงความรู้สึกของลูกจ้างชาวพม่าที่มีต่อเหยื่ออาชญากรรมก่อนกระทำผิด

ความรู้สึกของลูกจ้างชาวพม่า	จำนวน	ร้อยละ
เฉยๆ	4	40.00
โกรธ	1	10.00
คับแค้นใจ	1	10.00
ไม่ได้รับความเป็นธรรม	4	40.00
รวม	10	100.00

จากตารางที่ 39 แสดงจำนวนและร้อยละความรู้สึกของลูกจ้างชาวพม่าที่มีต่อเหยื่ออาชญากรรมก่อนการกระทำผิด แบ่งออกเป็น เฉยๆ จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 โกรธ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 คับแค้นใจ จำนวน 1 ราย คิดเป็นร้อยละ 10.00 และความรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม จำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 40.00 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความรู้สึก

ก่อนการกระทำผิดของลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายนายจ้าง มีความรู้สึกเฉยๆ และรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 40.00

พฤติกรรมกรรมการกระทำของบุคคลทั่วไปมักเกิดจากการรับปฏิกริยาจากพฤติกรรมของฝ่ายตรงข้ามที่ได้มีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้งในทางที่ดีและไม่ดี ดังคำกล่าวที่ว่าใครมาดีก็ดีตอบใครร้ายมาก็ร้ายตอบ ซึ่งคำกล่าวนี้อาจบังเฉพาะบางกลุ่มคนเท่านั้น ในพฤติกรรมกรรมการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่าง ทางทฤษฎีอาชญาวิทยา กล่าวว่าเกิดจากตัวของผู้กระทำผิดเอง ซึ่งมาจากลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของแต่ละคนหรือเกิดจากสภาพแวดล้อมรอบข้างบีบบังคับให้กระทำผิดเช่นนั้น จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างชาวพม่า เกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรมเป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายค่อนายจ้าง ซึ่งจากการศึกษากลุ่มตัวอย่างได้มีกระทำผิดกับเพศหญิง ร้อยละ 61.57 ซึ่งมากกว่าเพศชาย เนื่องมาจากเหยื่อไม่สามารถต่อสู้หรือป้องกันตัวจากกลุ่มตัวอย่าง และส่วนใหญ่ค่อนายจ้างที่จ้างงานมักจะเป็นผู้หญิงที่ว่างงาน จึงมักเกิดกับเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ส่วนใหญ่เหยื่อที่ถูกกระทำ จะอยู่ในช่วงอายุ 30-39 ปี คิดเป็นร้อยละ 53.85 ซึ่งช่วงอายุขณะนี้เป็นช่วงที่เหยื่อมักจะใช้อารมณ์ในการพูดเนื่องจากยังเป็นหนุ่มใหม่ไฟแรง มากกว่ากลุ่มที่เป็นผู้ใหญ่ตอนปลายที่สามารถควบคุมอารมณ์ในการสนทนาได้ดีกว่า ซึ่งผู้ที่ถูกทำร้ายส่วนใหญ่มีลักษณะนิสัยใจดี มีน้ำใจ คิดเป็นร้อยละ 38.46 ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่าเหยื่อที่มีนิสัย จู้จุกจิก กงซี่เหินหวและกดขี่ข่มเหง ซึ่งจากการแบ่งประเภทของเหยื่ออาชญากรรมตามการมีส่วนร่วมหรือการขู่ข่มของเหยื่อ (Von Hentig) ดังนี้ คือเหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้ขู่ข่ม ทำทนายให้เกิดเหตุร้ายขึ้น เหยื่ออาชญากรรมมีความกดดันทางจิตใจที่ต้องการให้เกิดเหตุร้ายขึ้น เหยื่ออาชญากรรมเป็นผู้ก่อให้เกิดเหตุร้ายเอง และเหตุร้ายที่เกิดขึ้นสืบเนื่องมาจากความผิดของตัวเหยื่ออาชญากรรมเอง จากการสัมภาษณ์เหยื่อร้อยละ 38.46 เป็นคนดี แสดงให้เห็นว่า เหยื่อแม้ว่าจะมีนิสัยอย่างไรก็สามารถเกิดเหตุได้เสมอ จากการสัมภาษณ์พบว่าเหยื่อบางรายอยู่ร่วมในเหตุการณ์ครั้งนี้ เช่นเหยื่ออาชญากรรมนายเหลาเหยื่อที่เป็นนายผู้หญิงแต่เข้าเห็นเหตุการณ์จึงถูกฆ่าปิดปาก อีกทั้งเนื่องมาจากก่อนกระทำผิดลูกจ้างชาวพม่ามีความรู้สึกเฉยๆ กับนายจ้าง และรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม ร้อยละ 40 ซึ่งความรู้สึกนี้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเนื่องมาจากนายจ้างค้างค่าจ้างเป็นเวลานาน ทำให้เกิดความรู้ไม่พอใจ บางรายก็ไม่ได้โกรธหรือแค้นเคือง แต่ภายในใจก็มีข้างที่ไม่พอใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จึงทำให้รู้สึกเฉยๆ เมื่อไม่เกิดเหตุการณ์มากระตุ้น แต่เมื่อเกิดแรงผลักดันจากคำพูดที่ปฏิเสธที่จะให้เงินค่าจ้าง พร้อมคำดูค่าว่ากล่าว และข่มขู่ทำให้เป็นแรงกระตุ้นจนเกิดการกระทำผิดได้เช่นกัน ส่วนเหยื่อที่ใจดีและมีน้ำใจ บางรายสาเหตุที่ถูกฆ่าเนื่องจากผู้กระทำผิดต้องการปล้นทรัพย์นายจ้าง และจังหวะนั้นนายจ้างกลับมบ้านจึงเกิดการปะทะกัน ทำให้ผู้กระทำผิดฆ่านายจ้าง เช่นในกรณีของนายคู่ และนางฝน แต่กรณีนางฝนนั้นไม่ได้เป็นคนฆ่าโดยตรงแต่เป็นผู้จุดคันทางการปล้นบ้าน บังเอิญนายจ้างนอนอยู่ใน

บ้าน ทำให้ผู้ร่วมกระทำผิดกับนางฝนฆ่าปิดปากเพื่อไม่ให้ไปแจ้งความกับตำรวจ ส่วนนายคู้เป็นผู้ลงมือโดยตรง เนื่องจากระหว่างเก็บทรัพย์สินของนายจ้าง นายจ้างกลับมาแล้วเกิดจากต่อสู้กันขึ้นระหว่างนายจ้างชายกับนายคู้ จึงทำให้นายคู้ฆ่านายจ้างชาย ส่วนภรรยาของนายจ้างที่มาด้วยถูกฆ่าเพื่อปิดปากและไม่ให้ส่งเสียงโวยวาย

ผลจากการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของวิศรุต์ม โสมทัต ซึ่งศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ลักษณะการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ : ศึกษาเหยื่ออาชญากรรม ในกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาถึงลักษณะของผู้กระทำผิด ผู้เสียหาย ลักษณะการกระทำความผิด ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้เสียหาย และลักษณะการกระทำความผิดในคดีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับผู้กระทำผิดและผู้เสียหาย มีความสัมพันธ์สูงกับปัจจัยด้านอายุ ระดับการศึกษาต่ำ เพศ อาวุธ วิธีการกระทำความผิด เวลาสถานที่เกิดเหตุ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างด้านสัญชาติ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้เสียหายกับผู้กระทำผิด

สรุปได้ว่าพฤติกรรมของเหยื่ออาชญากรรมเป็นสาเหตุให้ลูกจ้างชาวพม่ากระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง ผลการศึกษาพบว่าประเด็นการกระทำผิดครั้งนี้เกิดจากพฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรมที่ไม่ให้ความเป็นธรรมกับลูกจ้างชาวพม่า เนื่องจากไม่จ่ายค่าจ้างให้กับลูกจ้าง เป็นสาเหตุสำคัญของการกระทำผิดในครั้งนี้ ส่วนการยั่วยุทางด้านการคำพูดเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดอารมณ์โกรธ และโมโหจนไม่สามารถยับยั้งในพฤติกรรมของตนเองได้ เพราะฉะนั้นเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 40 ตารางสรุปผลการวิจัย

สมมติฐาน	ยอมรับ	ไม่ยอมรับ
<p>สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - อายุขณะกระทำผิด - สถานภาพแรงงาน - สถานภาพสมรส - ระดับการศึกษา - กลุ่มชาติพันธุ์ 	* * * *	*
<p>สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยสิ่งแวดล้อมของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปัจจัยทางด้านครอบครัว - ปัจจัยทางด้านสังคม - ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ 	*	* *
<p>สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยกระตุ้นก่อนการกระทำผิดของลูกจ้างชาวพม่า เป็นสาเหตุให้กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - บริโภคเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ - เสพสารเสพติด - ความโลภในทรัพย์สิน - ความต้องการทางเพศ 	* * *	*
<p>สมมติฐานข้อที่ 4 พฤติกรรมเหยื่ออาชญากรรม เป็นสาเหตุให้ลูกจ้างชาวพม่ากระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อนายจ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความผูกพันระหว่างนายจ้าง - ลักษณะนิสัยของนายจ้าง (เบี้ยวค่าจ้าง) - การกดขี่ทางจิตใจ 	* * *	